

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 5
Mei 1946

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Generaal-Majoor van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Kapitein van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Nadruk verboden

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS. Bezuidenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58. Postrekening 44.715

Inhoud

Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders. 232

Redactioneel gedeelte

Amerika's Aandeel in de Overwinning III, Tweejarig rapport
van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal
George C. Marshall.

De herovering van de Philippijnen	235
De slag bij de Visayas	235
De slag op Luzon	241
Verdere insluiting	244
De eindoverwinning	249
DE BEZETTING	253
ONZE WAPENS	259
DE STRIJDKRACHTEN	266
De mankracht	266
De kosten van de overwinning	274

Training der lichte Infanteriebataljons op Malakka, door A. den
Hertog, Majoor der Infanterie 279

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 5
Mei 1946

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Generaal-Majoor van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Kapitein van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Nadruk verboden

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS. Bezuidenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58. Postrekening 44.715

Inhoud

Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders. 232

Redactioneel gedeelte

Amerika's Aandeel in de Overwinning III, Tweejarig rapport
van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal
George C. Marshall.

De herovering van de Philippijnen	235
De slag bij de Visayas	235
De slag op Luzon	241
Verdere insluiting	244
De eindoverwinning	249
DE BEZETTING	253
ONZE WAPENS	259
DE STRIJDKRACHTEN	266
De mankracht	266
De kosten van de overwinning	274

Training der lichte Infanteriebataljons op Malakka, door A. den
Hertog, Majoor der Infanterie 279

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

L. O. 141. — Vredeseenheden der Koninklijke Landmacht.

Op 15 April 1946 zijn de volgende, bestaande, vredesonderdelen der Koninklijke Landmacht wederom geformeerd:

de Regimenten Grenadiers en Jagers; het 1e, 2e, 3e, 5e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e, 12e en 14e Regiment Infanterie; de Staven der Ie, IIe en IIIe Artilleriebrigade;

het 1e tot en met het 8e Regiment Veldartillerie;

het 1e en 2e Regiment Luchtdoelartillerie.

Voorts heeft Hare Majesteit de Koningin bij Hoogstdezelver Besluit van 18 April 1946 no. 154 bepaald, dat op 15 April 1946 zullen worden opgericht:

het Regiment „Prinses Irene“;

het Regiment Stoottroepen;

het 1e, 2e en 3e Mitrailleurbataljon;

het 1e Verkenningsregiment;

het 9e Regiment Veldartillerie;

het 1e, 2e, 3e en 4e Regiment Pantserafweergeschut;

het 3e Regiment Luchtdoelartillerie;

het 1e Regiment Pioniers;

het 1e Regiment Verbindingsstroepen;

de 1e, 2e, 3e en 4e Geneeskundige Afdeling;

het 1e, 2e, 3e en 4e Bataljon Aan- en Afvoertroepen;

de 1e Afdeling Technische Troepen;

het 1e Bataljon Uitrustingsstroepen.

L. O. 145. — Reglement op den Inwendigen Dienst der Koninklijke Landmacht.

De Minister van Oorlog, daartoe gemachtigd door Hare

Majesteit de Koningin bij Hoogstdezelver Kabinetsrescript van 27 Maart 1946, no. 75;

Heeft goedgevonden te bepalen:

1. dat het „Reglement op den Inwendigen Dienst der Koninklijke Landmacht“, goedgekeurd bij Harer Majesteits Kabinetsrescript van 6 Augustus 1932 no. 16, met ingang van 1 Juli 1946 buiten werking wordt gesteld en op gelijken datum tijdelijk wordt vervangen door het „Voorloopig Reglement op den Inwendigen Dienst der Koninklijke Landmacht“;

2. dat deze beschikking zal worden opgenomen in de legerorders.

Uitvoeringsbepalingen.

a. Door het in werking treden van vorenbedoeld Voorloopig Reglement komen alle tot den onder 1 vermelden invoeringsdatum geldende verlofregelingen voor het in Nederland gelegerd militair personeel te vervallen.

Reeds genoten verlof, waarop recht was verkregen door dienstvervulling sedert 1 Januari 1946 wordt voor een evenredig deel gekort op het verlof op grond van het bepaalde in dit Voorloopig Reglement. Bewegingsvrijheid geldt daarbij niet als verlof.

b. Zoolang in de vervanging der deelen C, D en E van genoemd reglement niet is voorzien, dienen bij het Wapen der Cavalerie der Artillerie en der Genie de regelen vastgelegd in deel B van het Voorloopig Reglement op den Inwendigen Dienst der Koninklijke Landmacht, voor zoover noodig naar analogie dezer regelen, te worden toegepast.

L. O. 147. Aanvraag stafkaarten.

Het komt veelvuldig voor, dat troepencommandanten zich voor de aanvraag van stafkaarten rechtstreeks wenden tot den Directeur van den Topografischen Dienst.

In verband met den zeer beperkten voorraad stafkaarten is het noodzakelijk de urgentie van aanvragen centraal te beoordeelen. Mitsdien bepaal ik, dat aanvragen voor stafkaarten niet meer rechtstreeks gericht mogen worden tot den Directeur van den Topografischen Dienst, doch langs den hiërarchieken weg aan den Chef van den Generalen Staf moeten worden aangeboden.

L. O. 159. — Inspecteur der Militaire Muziek.

Bij M.B. van 17 Mei 1946, Mil. Kab. bur. 2 no. 925 is ingesteld de functie van Inspecteur der Militaire Muziek. Als zoodanig werd benoemd de reserve-majoor voor algemeenen dienst Dr. C. L. Walther Boer.

L. O. 183. — Herinneringsinsigne B.S.

Hieromtrent werd bepaald :

1°. het dragen van het door Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard der Nederlanden ingestelde insigne ter herinnering aan den dienst in de Binnenlandsche Strijdkrachten is den in uniform gekleeden militair behorende tot de Koninklijke Landmacht, voorzover deze tot het dragen van bedoeld insigne is gerechtigd, toegestaan ;

2°. het insigne wordt bij de veld- en dagelijksche tenue gedragen op de plooi van den linkerborstzak en wel op het midden der plooi gelegen tusschen de punt van de klep van den borstzak en den onderkant van de plooi ; bij de gekleede- en ceremonieele tenue wordt het insigne bevestigd op het linker borstspand van de jas gekleede tenue of ceremonieele tenue.

L. O. 184. — Vermissingen van legergoederen.

In verband met het veelvuldig voorkomen van vermissingen van leger-

goederen, al dan niet door schuld der gebruikers, wordt het volgende bepaald.

1. De Commandanten der onderdeelen kunnen aansprakelijk gesteld worden bij vermissingen van legergoederen, indien door hen ter zake niet die maatregelen zijn getroffen, die redelijkerwijze van hen verwacht konden worden, ten einde vermissingen te voorkomen.

2. Bij vermissing van legergoederen bij grove schuld, zulks ter beoordeeling van de betrokken commandanten, moeten de vastgestelde in te houden bedragen *drievoudig* worden vergoed.

3. Verloren gegane dekens mogen niet worden vervangen.

4. De Commandanten zijn bevoegd, in gevallen van grove schuld, de gunst tot het koopen van Cadi-sigaretten door den betrokken militair, gedurende een door hen te stellen termijn in te trekken

L. O. 186. — Kleding en Uitrusting.

Officieren, adj. onderofficieren en onderofficieren daarmee gelijkgesteld of van hooger rang moeten hun kleding uitsluitend betrekken uit de Magazijnen voor Officierskleding

De bij de onderdeelen aanwezige artikelen van kleding en schoeisel zijn uitsluitend bestemd voor het personeel, beneden den rang van adj. onderofficier.

Het is mitsdien verboden, dat officieren, adj. onderofficieren en onderofficieren van gelijken of van hooger rang bij het onderdeel hun gedragen kleding en schoeisel inruilen tegen nieuwe kleding en nieuw schoeisel.

Zij ontvangen van Rijkswegen alleen die artikelen, welke in rood op de eerste aankoopmachtiging vermeld staan. Alle andere op de eerste aankoopmachtiging vermeld staande artikelen, benevens alle artikelen van de jaarlijksche aankoopmachtiging, kunnen alleen tegen *betaling* worden verkregen.

Bij pensionneering, bij vertrek met groot verlof en bij ontslag uit den militairen dienst, moeten de uitgereikte aankoopmachtigingen bij het

onderdeel worden ingeleverd en doorgezonden aan het Directoraat Algemeene Uitrusting, afdeling Kleeding en Diversen, Westerlaan 2 te Rotterdam.

L. O. 196. — Militaire Rijbewijzen.

Bij M.B. van 18 Juni 1946, Militair Kabinet, bureau 3 no. 924, opgenomen in deze L. O. worden uitgebreide richtlijnen verstrekt wie bevoegd is tot het besturen van een militair motc. voertuig, t.w.

1°. militairen in uniform gekleed en in het bezit van een geldig militair rijbewijs ;

2°. militairen in uniform gekleed, die worden geoefend in het besturen van motorvoertuigen, terwijl het besturen geschiedt onder onmiddellijk toezicht van onderrichtgevend personeel, dat in het bezit is van een geldig militair rijbewijs ;

3°. burgers, in dienst van het Ministerie van Oorlog, die in het bezit zijn van een geldig burger rijbewijs, een militair rijvaardigheidsbewijs en een „rijopdracht voor burgers”.

L. O. 209. — Vervoer van Militairen per K.L.M. van Nederland naar Engeland en omgekeerd.

In verband met de bezwaren, welke zijn gerezen van de zijde der Engelsche en Nederlandsche autoriteiten, welke zijn belast met de contrôle op reizend militair personeel, alsmede met het feit, dat reductie voor luchtvervoer van militairen uitsluitend geldt voor de lijn Schiphol—Croydon v.v., bepaal ik :

dat het vervoer van Nederland naar Engeland en omgekeerd, voor zoover dit geschiedt per K.L.M.-vliegdiens, van militair personeel der Koninklijke Landmacht, uitsluitend zal mogen plaats hebben op de lijn Schiphol—Croydon en omgekeerd.

L. O. 213. — Aanvragen Engelsche Reglementen, =Voorschriften en andere =Militaire Boekwerken.

Alle aanvragen om Engelsche reglementen, -voorschriften en andere

-militaire boekwerken moeten met ingang van heden worden ingediend bij het Hoofd van de Afdeling Reglementen en Voorschriften van de Hoofdafdeling Opleidingen van het Hoofdkwartier van den Generalen Staf.

Genoemd Hoofd ziet toe, dat coördinatie dezer aanvragen plaats heeft, zoodat geen onnoodige aantallen worden aangevraagd, en regelt de verdere verstrekking.

L. O. 218. — Kleedingvoorschrift.

In afwijking van het gestelde in punt 506 van het voorloopig kleedingvoorschrift wordt het volgende vastgesteld.

Alle opperofficieren en kolonels der Koninklijke Landmacht dragen om de band van de platte pet een ponceaurooden band, ongeveer 6 cm breed.

Het voorloopig kleedingvoorschrift zal dienovereenkomstig worden gewijzigd.

L. O. 220. — Voordrachten voor onderscheidingen.

De aandacht van Commandanten wordt er op gevestigd, dat het noodzakelijk is, om bij de indiening van voordrachten tot toekenning van een dapperheidsonderscheiding, volledige en duidelijke gegevens te overleggen, zoodat bij de beoordeeling hiervan door de Commissie Militaire Onderscheidingen een juist beeld kan worden gevormd omtrent de toedracht van de gebeurtenissen en verrichtingen, die er toe hebben geleid een dergelijke voordracht in te dienen.

Eventuele gevechtsrapporten en getuigenverklaringen dienen, indien eenigszins mogelijk, bij de voordrachten te worden overgelegd, aangezien bij de bestudeering door de Commissie voornoemd de wenschelijkheid hiervan zeer sterk is gebleken.

Einde der Officieele Mededeelingen van het Ministerie van Oorlog

AMERIKA'S AANDEEL

in de **OVERWINNING**

Tweejarig rapport (1 Juli 1943—30 Juni 1945)
aan den Minister van Oorlog van den Chef
van den Staf van het Amerikaansche Leger
GENERAAL GEORGE C. MARSHALL

in het Nederlandsch bewerkt door
W. Th. Carp, Kolonel van den Generalen Staf

III

(Vervolg van blz. 224)

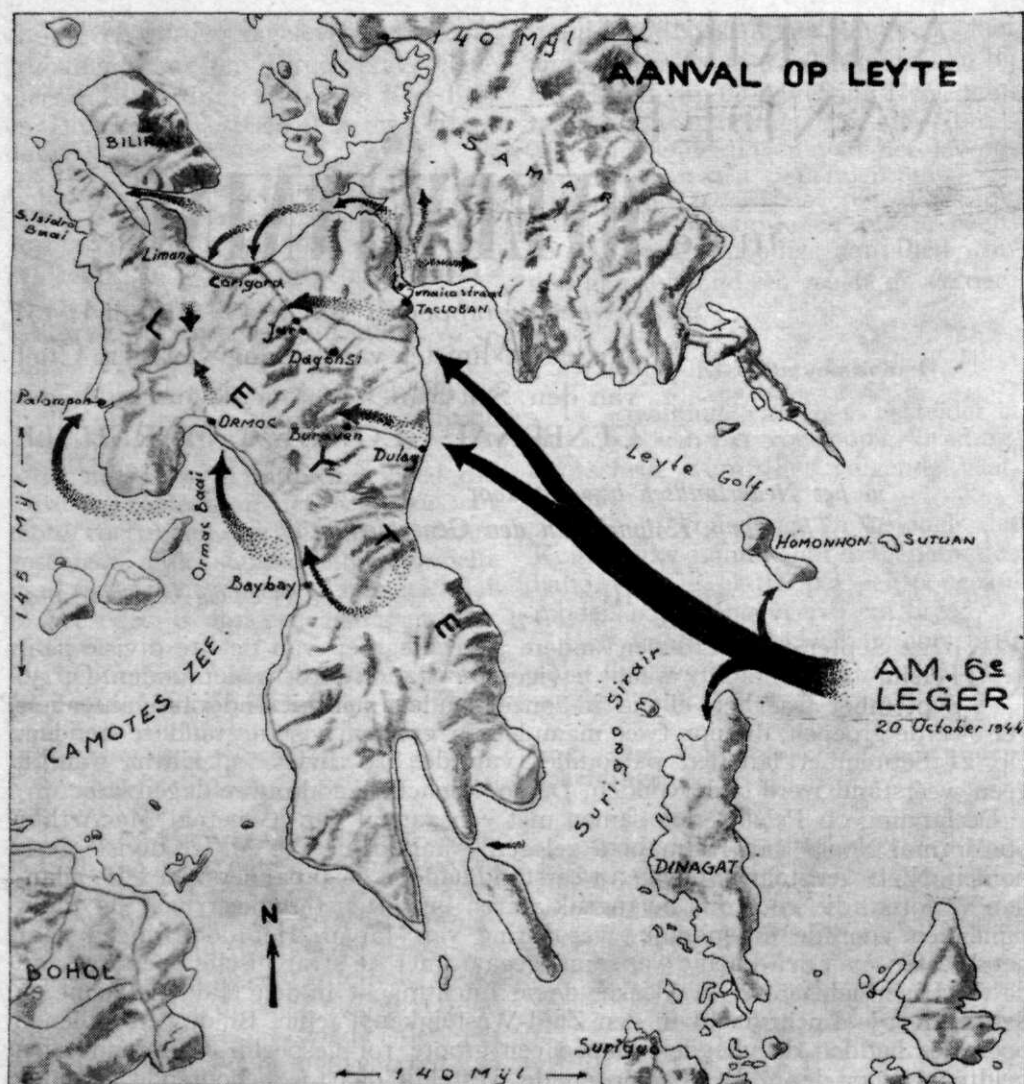
Op 22 September werd een andere gevechtsgroep van de 81e divisie naar Peleliu overgebracht, waar hevige weerstand werd ondervonden. Op 30 September was het eiland in onze handen met uitzondering van enkele geïsoleerde groepen, die nog twee maanden in grotten wisten stand te houden. Op 21 September landden patrouilles van de 81e divisie op Ulithi, waarbij geen weerstand werd ondervonden. De hoofdmacht landde twee dagen later.

De landing op Peleliu ging samen met een aanval van Generaal MacArthur op Morotai Noord van Halmahera gelegen, waaraan de 31e en 32e divisie deelnamen. Niettegenstaande hevigen weerstand hadden de Japanners een serie eilanden verloren, die voor ons belangrijk waren bij onzen terugkeer naar de Filipijnen en voor de uiteindelijke verovering van Japan. Het doordringen naar het Westen over den Pacific was samengegaan met de strategische operaties van de 11e Legerluchtmacht in Alaska, de 7e Luchtmacht in den Midden Pacific en de 5e en 13e Luchtmacht in den Zuid-Westelijken Pacific. Bij de verschillende operaties hadden de vliegdekschepen een groote rol gespeeld. Gedurende den veldtocht door den Z.W. Pacific en de westelijk daartoe behoorende eilanden hadden de vliegtuigen van Generaal Kenney en die uit den Pacific met vereende krachten aan de verschillende operaties deelgenomen. Gelijkzeitig echter had ons doordringen in westelijke richting de mogelijkheid geopend om de Japansche hulpbronnen zooals hun aanvoer te water en hun petroleum en vliegtuigindustrie uit de lucht aan te vallen.

De slag bij de Visayas.

Op 19 October naderden twee eskaders, het 3e onder Admiraal Wilkinson en het 7e onder Schout bij Nacht Daniël E. Barbey, de Oostkust van Leyte. Aan boord bevond zich het 6e Leger onder Generaal Krueger. Het was een vloot bestaande uit gevechts- en landingsschepen die zich tot den horizon uitstreckte.

Onder de beschermende Marinestrijdkrachten bevonden zich de slagschepen California, Mississippi, Maryland, Pennsylvania, Tennessee en West Virginia met vele kruisers en torpedobootjagers. De troepen en het materiaal, die aan-

wezig waren om zich van Leyte meester te maken bevonden zich in 53 transportschepen, 54 vrachtschepen, 151 landingsschepen (tanks), 72 landingsschepen (infanterie), 16 raketschepen en 400 schepen van verschillende aard. Dekking in de lucht werd door vliegtuigen van 18 verschillende vliegdekschepen verzorgd.

De sterke gevechtsgroep van vliegdekschepen onder Admiraal Halsey, die de landing door luchtbombardementen had voorbereid, bevond zich nu op zee om mogelijke Japansche luchtaanvallen af te slaan. Op dien dag echter werd onze groote aanvalsvloot gezien door een Japansch verkenningsvliegtuig en haar aanwezigheid aan de Singapore-vloot onder Admiraal Kurita, die uit ongeveer 60 % van de Japansche Marine bestond, gemeld. Deze melding was het begin van een der meest beslissende slagen in de geschiedenis. Het Xe en XXIVe korps van het 6e Leger gingen den volgenden dag volgens het gemaakte tijdschema aan land, nadat de Marine de kust middels trommelvuur had schoon-

geveegd. Drie dagen later droeg Generaal MacArthur aan de landstrijdkrachten op de veroverde bruggehoofden te verzekeren en hierin het resultaat af te wachten van den op handen zijnden zeeslag. De Japanners bleken het besluit genomen te hebben met hun vloot aan den strijd deel te nemen om den terugkeer van de Amerikanen in de Philippijnen te verhinderen. Admiraal King heeft in zijn laatste rapport dezen grooten zeeslag beschreven en elke Amerikaan, die dit leest kan trots zijn op de groote daden die daarbij door onze Marine zijn verricht.

Op den 26en was het duidelijk, dat de 3e en 7e vloot Japan als zeemogendheid hadden uitgeschakeld. Haar vloot was een onherstelbare slag toegebracht.

In April 1944 was de verdediging van de Philippijnen, het wereldrijk dat Japan in het Zuiden en het Westen had veroverd, Ned. Indië, Malakka, Thailand, Borneo, Indo-China, de Molukken en Nieuw Guinea opgedragen aan Veldmaarschalk Graaf H. Isaichi Terauchi. Van zijn hoofdkwartier in Manilla commandeerde hij 17 Japansche legers, die totaal 925.000 man sterk waren. Terauchi was een typisch Japansch jingoïst. Hij was Minister van Oorlog geweest en had in 1937 aan het hoofd gestaan van de legers, die China aanvielen. In den herfst van 1943 had hij het bevel over de Zuidelijke legers gekregen, waarbij zijn hoofdkwartier in Singapore was gevestigd. Hij verplaatste zijn hoofdkwartier een half jaar later naar Manilla, toen de Philippijnen eveneens onder zijn bevel kwamen. Het 14e Leger in de Philippijnen stond toen onder commando van Lt. Gen. Shigenori Kuroda. Een maand voordat de strijdkrachten van Generaal MacArthur en Admiraal Nimitz hem aanvielen had zijn staf voor hem het volgende rapport van de vermoedelijke Amerikaanse plannen gegeven :

„Men heeft het voornemen een omvattenden aanval op Luzon uit te voeren. Hierbij zal het Leger van MacArthur gesteund worden door de Marine-strijdkrachten van Nimitz en in het Zuidelijk deel van de Philippijnen door-dringen; de andere aanval zal op het Noordelijk gedeelte der Philippijnen vanuit den Pacific worden uitgevoerd.

Nimitz zal MacArthur slechts met een gedeelte van zijn Marine strijd-krachten steunen. Zijn hoofdmacht maakt zich gereed om onze Marine in het Noordelijk gedeelte der Philippijnen en in de omgeving van Taiwan te ontmoeten en den weerstand in de lucht te breken.

De luchtstrijdkrachten in het Verre Oosten onder Kenney zullen trachten het luchtoverwicht boven de Philippijnen te verkrijgen, waarbij gelijktijdig de vijandelijke luchtmacht in China boven de Noord-Chineesche Zee de Philippijnen wil isoleren.”

Gedurende de zes dagen, die tijdens den eerder genoemden zeeslag verliepen was de Japansche situatie op de Philippijnen hoogst kritiek geworden. Het grootste gedeelte van de bruikbare zeestrijdkrachten der Japansche Marine, die aan den slag hadden deelgenomen, was vernield. Hun actie had geen enkel resultaat gehad en de wig, die MacArthur's landstrijdkrachten in de kwetsbare flank van den vijand had gedreven, had zich krachtig gehandhaafd. Terauchi beschikte niet langer over voldoende vlootmaterieel om zijn strijdkrachten op de Philippijnen te dekken en de verbindingen met zijn „Empire Malaysia”, dat hij zoo gemakkelijk twee en een half jaar geleden had veroverd, open te houden. Er bevonden zich 260.000 Japanners over de Philippijnen verspreid, maar men kon deze strijdkrachten zeer moeilijk op de bedreigde punten verzamelen.

Indien het Generaal MacArthur zou gelukken vasten voet op de Visayas te krijgen, vanwaar hij zich onder een groote zee- en luchtvermacht verder zou

kunnen ontwikkelen, zou niets hem kunnen tegenhouden de Philippijnen in hun geheel te veroveren.

Terauchi besloot, dat de slag op het moeilijke terrein van Leyte met zijn bergen en rijstvelden zou worden uitgevochten. Hij ontsloeg Kuroda als commandant van het 14e Leger en verving hem door Generaal Tomoyoki Yamashita, die in 1942 Singapore had veroverd en daarna was overgeplaatst naar de Philippijnen alwaar hij Lt. Generaal Masaharu Homma had afgelost, nadat deze niet in staat was gebleken de Amerikaansche troepen op Bataan te vernietigen. Yamashita was één van Japan's meest bekende generaals. Als belooning voor zijn overwinning in Singapore en Bataan was hij commandant van het 1e Leger in Mantsjoerije geworden, dat één van de twee hoogste commando's was van het Kwantung-leger.

Yamashita zond aan Generaal Makina, commandant van de 16e divisie, die toen een verdragende actie tegen het Amerikaansche 6e Leger onder Generaal Krueger uitvoerde, de volgende boodschap :

Het Leger heeft het volgende bevel van Zijne Majesteit den Keizer ontvangen :
„De vijandelijke grondstrijdkrachten zullen worden vernietigd !”

De opmarsch van Generaal MacArthur ging gestadig verder. Nadat hij zich had meester gemaakt van de hooger gelegen terreinen, die de Golf van Leyte beheerschten, drong het XXIVe korps onder Gen. Maj. J. R. Hodge het binnenland in en maakte zich meester van Dagami en Burauen. Het Xe korps onder Generaal-Majoor F. C. Sibert stak de Straat van San Juanico over en veroverde de Zuidkust van Samar, waarna het troepen op de Noord ust van Leyte landde.

Op 5 November hadden de Amerikaansche strijdkrachten de omgeving van Limon bereikt, dat aan het Noordelijk eind van den dalweg naar Ormoc, de grootste Japansche nederzetting op dit eiland, lag. Er werd thans op Leyte zwaar gevochten en deze gevechten werden nog bemoeilijkt door typhonen, die den regentijd nog onaangener maakten.

Gedurende den zeeslag en de week daarop volgend waren de Japanners nog in staat versterkingen naar Leyte over te zenden, doch midden December werd zulks door de van den grond opereerende jagers van Generaal Kenney en de jagers van de vliegdekschepen van Admiraal Halsey onmogelijk gemaakt.

Op 1 November hadden de Amerikaansche luchtpatrouilles 4 groote transportschepen zien ontladen, die geëscorteerd werden door 4 torpedobootjagers en 2 begeleidende schepen. Vliegtuigen van het Leger troffen zeker één transportschip en brachten het tot zinken mogelijk zelfs twee. Op 3 November, nam men 3 andere transportschepen waar, die bij Ormoc losten, doch de Japanners waren voldoende sterk in de lucht en voerden geregeld bombardementen op de Amerikaansche vliegvelden aan de Oostkust uit, zoodat hun ontscheping niet geheel kon worden belet. Op 7 November werden 3 groote transportschepen en 4 kleinere ontladen, zij werden beschermd door 7 torpedojagers en twee begeleidende schepen. Op 9 November begeleidden 10 torpedojagers en 2 zware kruisers 4 groote transportschepen. Kenney's vliegtuigen brachten 2 transportschepen, 1 torpedojager en 6 vrachtschepen tot zinken. Op 11 November kwam een ander convooi de Ormoc-Baai binnen. Van vliegdekschepen die thans na den zeeslag versterkt waren, werden zij door vliegtuigen aangevallen. 2 transportschepen werden tot zinken gebracht, 4 torpedojagers werden eveneens naar den bodem gezonden en de 5e werd zwaar beschadigd. Het begeleidende schip werd eveneens tot zinken gebracht. Op 7 December werd een geheel convooi, bestaande uit 6 transportschepen, 4 torpedojagers en 3 begeleidende schepen voor Amerikaansche vliegtuigen in de San Isidra-Baai tot zinken gebracht. Op

11 December werden 3 transportschepen en 3 torpedobootjagers bij Palompam tot zinken gebracht en den volgenden dag een anderen torpedobootjager terwijl 1 begeleidend schip en twee transportschepen zwaar werden beschadigd. Thans waren de Japanners niet langer in staat méér van hun kostbare schepen door den slag op de Philippijnen in te zetten en trachtten zij den aanvoer voor hun troepen op Leyte per zeilschip te bewerkstelligen.

De Japanners hadden bij het zinken van hun schepen groote verliezen geleden maar niettegenstaande dat hadden zij toch aanzienlijke versterkingen gekregen. Midden November toen de Amerikaansche 24e divisie tusschen de resten van de Japansche 16e divisie West van Joro doordrong, werd een ordonnans gedood, uit wiens berichten bleek, dat de 1e divisie zich thans op het eiland bevond. Hieruit was het duidelijk dat Yamashita zijn beste troepen had ingezet. De 1e divisie was nl. één van de allerbeste van het Kwantung-Leger.

Ten tijde dat de Amerikaansche strijdkrachten in den Zuid en Midden Pacific sneller begonnen op te rukken was de 1e Japansche divisie naar China gestuurd. Op het moment echter, dat van de aanvalstroepen van MacArthur melding was gemaakt, was deze 1e divisie met spoed van Shanghai naar Manilla overgebracht en daarna naar Leyte.

Deze 1e divisie vocht uitstekend in de Ormoc-vallei doch kon den opmarsch van Generaal Krueger wel vertragen doch niet verhinderen. Aan het eind van November waren de gevechten op Limon vrijwel afgelopen en bedreigden de Amerikaansche troepen Ormoc vanuit het Zuiden. Hevige regenstormen en diepe modder maakten den aanvoer voor de troepen zeer moeilijk. De eenheden in voorste lijn konden het benoodigde slechts in draaglasten verkrijgen; gewonden moesten door inlandsche dragers verzorgd worden.

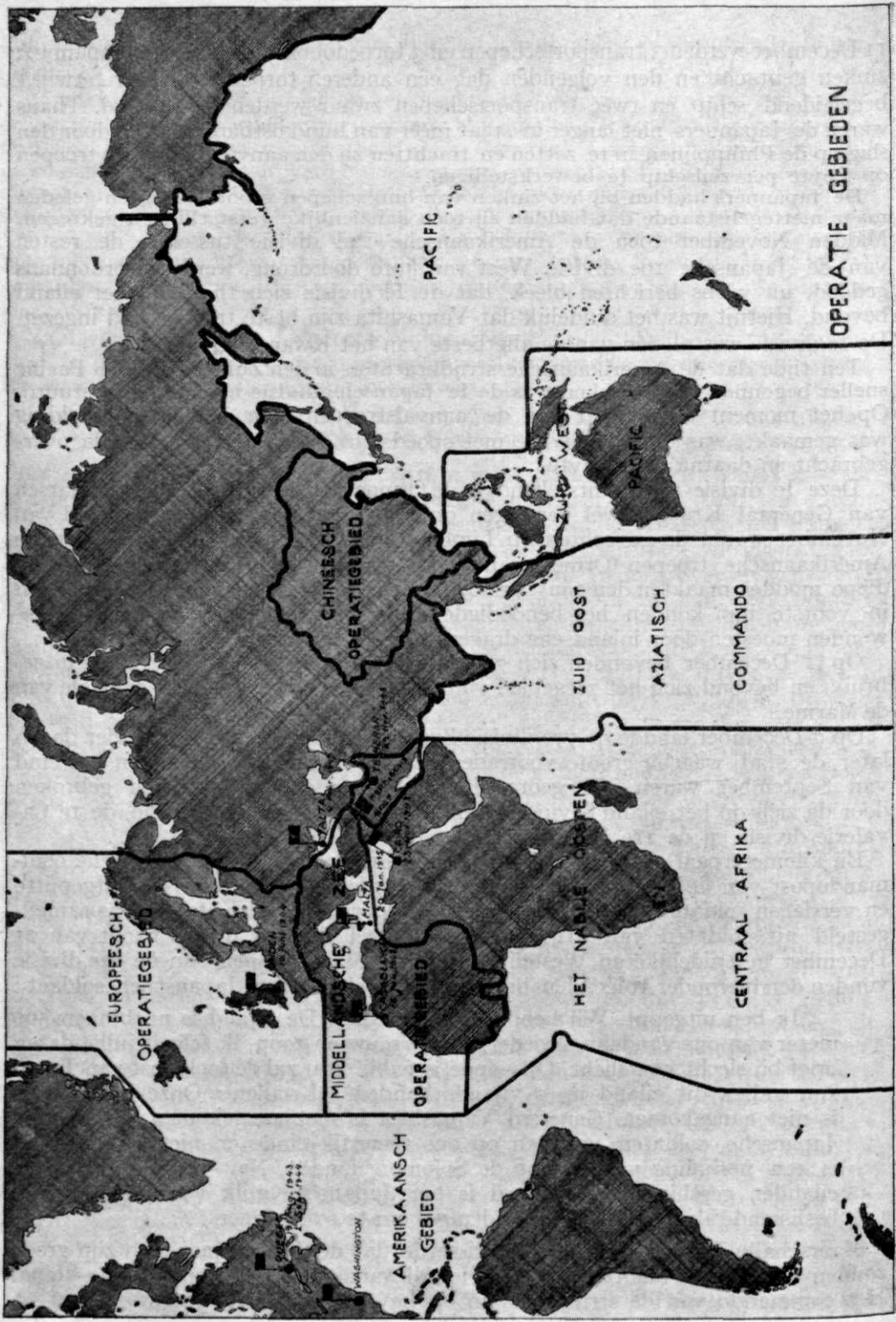
Op 1 December bevonden zich 7 divisies aan wal, waren 5 vliegvelden in gebruik en bevond zich het zeegebied van de Visayas onder volledige contrôle van de Marine.

Op 7 December landde de 77e divisie Zuid van Ormoc en veroverde vier dagen later de stad, waarbij groote voorraden in onze handen vielen. Tegen het eind van September waren alle georganiseerde Japansche weerstanden gebroken door de zich op het eiland bevindende 7e, 24e, 32e, 77e en 96e divisie, de 1e Cavalerie divisie en de 11e Luchtdivisie.

Bij kilometerpaal 79 aan den kunstweg bij Ormoc had zich de Japansche commandopost van de 1e divisie bevonden, die verdedigd werd door 500 uitgeputte en verslagen soldaten. Deze kleine groep die door Generaal Kataoka was samengesteld uit soldaten van vrijwel elk onderdeel vluchtte in den nacht van 21 December in Zuidelijke en Westelijke richting. Manschappen van de 32e divisie vonden den hieronder volgende brief van een onbekenden Japanschen soldaat :

„Ik ben uitgeput. Wij hebben geen voedsel. De vijand is nu binnen 500 meter van ons vandaan. Moeder, lieve vrouw en zoon, ik schrijf jullie dezen brief bij slecht kaarslicht. Ons einde is nabij. Wat zal de toekomst van Japan zijn indien dit eiland in 's vijands handen zal vallen? Onze luchtmacht is niet aangekomen. Generaal Yamashita is niet aangekomen. Honderden Japansche soldaten wachten op ons roemrijk einde en niets anders. Dit is een herhaling van wat op de Solomoneilanden, New-Georgia en andere eilanden geschiedde. Hoe goed is het Japansche volk voorbereid om de beslissende slag te strijden met den wil om te overwinnen . . . ?”

Maarschalk Terauchi, die zich realiseerde dat de Philippijnen aan zijn greep zouden ontvallen, vluchtte met zijn Hoofdkwartier naar Saigon in Indo-China. Het commando van de strijdkrachten op Leyte ging op 26 December over op

het 8e Leger van Eichelberger daar aan het 6e Leger van Krueger een andere taak werd opgedragen. Terwijl men voortging met het opruimen van de Japansche strijdkrachten op Leyte, had Generaal MacArthur een landingsmacht van twee regimenten naar Zuid-Mindoro gestuurd. Binnen 24 uur opereerden Amerikaansche vliegtuigen en P.T. booten op de Zuidkust van Luzon.

De slag op Luzon.

Gedurende de 10e week van Januari verzamelde zich een aanvalsmacht Oost van Leyte, die daarna door de Surigao Straat, alwaar nog de gezonken wrakken van de Japansche oorlogsschepen lagen, die gezonken waren bij hun poging om twee maanden eerder de invasie tegen te gaan, zich naar de Mindanao en Sulu-Zee begaf. Deze Amerikaansche strijdkracht begaf zich aldus tot in het hart van den Philippijnschen Archipel en wel over water waar de Japansche Marine gedurende twee jaar een onbetwistbaar meesterschap had gevoerd om daarna Luzon binnen te dringen als gevolg van een uit te voeren landing in de Golf van Lingayen, het klassieke punt, waar 's vijands kwetsbaarheid het grootst was.

Geen enkele kleinigheid was over het hoofd gezien om dit stoute plan voor de Japanners verborgen te houden. Gedurende den tijd, dat de strijdmacht zich aan de Westkust van Luzon bevond, deden Kenney's vliegtuigen zoowel als de guerilla's onder leiding van Generaal MacArthur al het mogelijke om door het vernielen van wegen, bruggen en tunnels Generaal Yamashita te beletten krachten voor het afslaan van dezen aanval, af te zonderen. De guerilla's op Zuid-Luzon hielden luidruchtige betoogingen om de Japansche aandacht op het Zuiden te vestigen. Mijnenvegers van de Marine veeften de Golf van Balayan, Batangas en Tayapas op de Zuidkust van Luzon schoon. Landings- en handelsschepen naderden de kust tot het moment, dat zij vuur ontvingen en ontkwamen dan onder dekking van den nacht. Amerikaansche transportvliegtuigen vlogen over Batangas en Tayapas en gooiden poppen naar beneden ten einde den indruk te wekken, dat luchttroepen werden afgegooid. De Tokio-radio meldde dat Amerikaansche troepen op Luzon trachtten te landen, doch afgeslagen waren. De Japansche strijdkrachten op het eiland, die doorl opend door guerilla's en vanuit de lucht werden aangevallen verplaatsten zich in verwarring naar het Noorden, Zuiden, Oosten en Westen. Groote verkeersopstoppingen ontstonden op de wegen en de Japanners verspeelden op deze wijze de kans, die zij nog mochten hebben om een landing met succes tegen te gaan. Op 9 Januari landde het Amerikaansche 6e Leger, dat thans uit het Ie en XIVe Korps bestond in de Golf van Longayen. Tegen den avond bevonden zich reeds 68.000 man aan wal en bevond zich een bruggehoofd van 15 mijl breedte en 6000 yards diepte in onze handen.

Deze landing had vrijwel iedere eenheid in beweging gebracht met uitzondering van de 23e Inf. divisie, die zich Z.O. van het bruggehoofd bevond en daar de 58e Onafhankelijke Gemengde Brigade steunde, die zich 25 mijl ten Noorden van de Golf van Lingayen bevond.

De onmacht van Yamashita om snel te reageeren op de vlugge bewegingen uitgevoerd door Generaal MacArthur, de maatregelen, die hij tegen de guerilla's had genomen en de inwerking van Generaal Kenney's luchtmacht had de Japanners in een hopeloozen toestand gebracht. De vijand werd namelijk gedwongen zijn troepen in kleine onderdeelen te gebruiken. De Japansche 10e en 105e divisie, die bij Manilla lagen en opdracht hadden gekregen kunstweg no. 5 op het oostelijk eind van het Centrale Luzon-plateau te beschermen, kwamen te laat ter plaatse.

De verdediging van dezen terugtochtsweg viel in het Noorden aan de Japansche Pantserdivisie ten deel, die oorspronkelijk den weg naar Clark Field zou hebben verdedigd.

Generaal MacArthur had een groot deel van zijn aanvalskracht op zijn linker- of Oostflank gereed om het bruggehoofd tegen sterke Japansche aanvallen vanuit het Noorden of het Oosten te beveiligen.

Gebruikmakend van 's vijands moeilijkheden rukte het 6e Leger onmiddellijk in de richting van Manilla op, waarbij het de Agno passeerde, die vermoedelijk een zeer sterke Japansche verdedigingslijn had kunnen zijn. De onderdeelen ontmoetten weinig weerstand tot zij in de buurt van Clark Field kwamen. Het 1e korps onder Generaal-Majoor Innis P. Swift, leverde eenige zware gevechten op de Oostflank, waar de Japanners zich hadden ingegraven in de zich aldaar bevindende heuvels. Ten einde den aanvoerweg voor den opmarsch naar Manilla te beveiligen, was het noodig, dat deze troepen daar eenigen tijd ter plaatse verbleven.

Op 29 Januari landden de troepen van het XIe Legerkorps onder Generaal Hall, die wederom onder het 8e Leger stond, op de Westkust van Luzon bij de Subic-baai, waarbij slechts lichte weerstand werd ondervonden. Zij rukten hierna naar het Oosten op ten einde het schiereiland Bataan af te snijden, waar Generaal MacArthur drie jaar te voren zijn laatsten weerstand had geboden en van waar hij de Japanners het gebruik van de haven van Manilla eenige maanden had ontzegd.

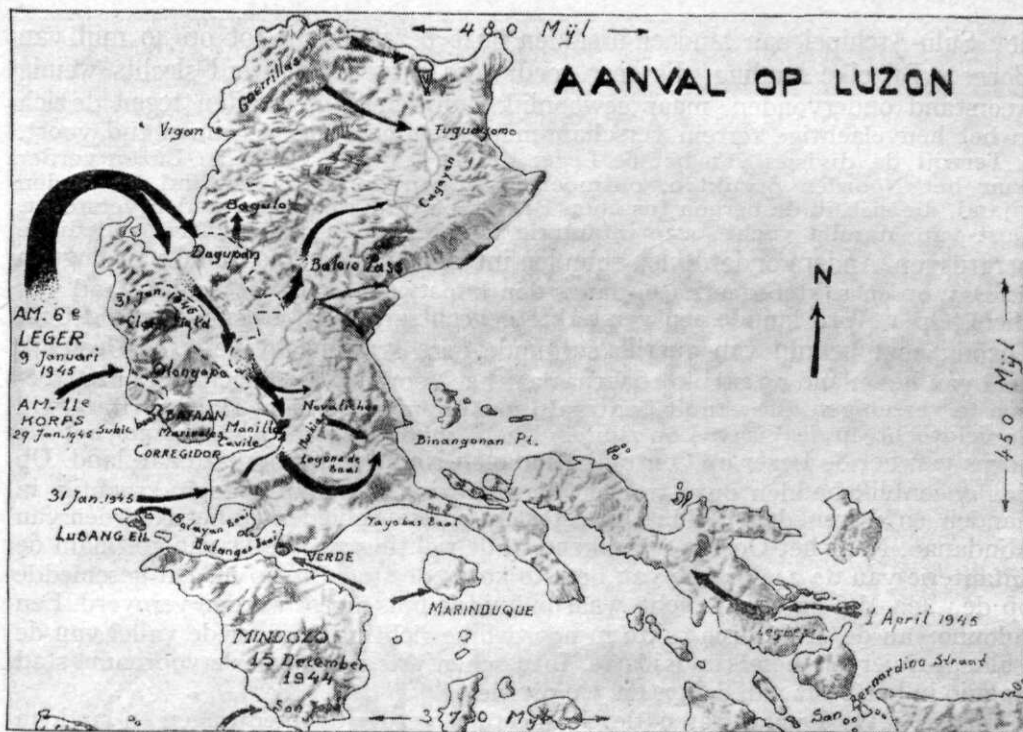
Op 31 Januari voerde de 11e Luchtdivisie een landing uit op Nasugbu in de Provincie Batangas Zuid van Manilla, waarbij geen weerstand werd ondervonden. Drie dagen later werd het Parachute Regiment van de Divisie neergelaten op de Tagaytay bergrug, die de omgeving van Cavita domineert. Dienzelfden nacht rukten de troepen van de 1e Cavalerie divisie door Novalichis op en bereikten Grace-Park in het Noord-Oostelijk deel van Manilla. Op 6 Februari bereikten de luchttroepen Nichols Field. Als gevolg van het feit, dat de troepen van het 6e Leger Manilla van het Noorden, Noordwesten en Zuiden hadden ingesloten, was de toestand van de verdedigende Japanners thans hopeloos. Zij bleven echter van huis tot huis weerstand bieden.

De georganiseerde weerstand eindigde op 23 Februari toen de Amerikaansche Infanterie de oude ommuurde stad innam.

Door een hevige lucht- en marinebombardement voorafgegaan, landden onderdeelen van de 38e divisie op 15 Februari op Mariveles op het eind van Bataan gelegen. Er werd slechts lichte weerstand ondervonden en onze troepen rukten snel op langs den grooten weg West van de Baai van Manilla gelegen. Terwijl de slag voor de stad nog woedde, trachtte MacArthur reeds de Baai van Manilla te openen en begon voorbereidingen om de Philippijnen als voornaamste basis in te richten voor de verdere operaties in den Pacific.

Op Corregidor werd de aanval uit de lucht op 23 Januari ingezet en in minder dan een maand tijd hadden de vliegtuigen onder Generaal Kenney 3128 ton bommen op het 2 vierkante mijl groote eiland, dat de Baai van Manilla beheerschte, geworpen.

In den morgen van 16 Februari naderden twee lange colonnes van Leger C-47 transportvliegtuigen de „rots" tot dicht onder de 500 voet hoge klippen. Op dat oogenblik veegde een 18 mijl sterke wind de lucht schoon van rook en stof, die de beschieting uit zee en het luchtbombardement, dat eenige minuten eerder was geëindigd, had opgeworpen. De vliegtuigen openden zich en den prachutisten van het 603e Parachute-Regiment daalden op het golfsterrein en bij den vuurtoren van dit kleine eiland. De vijand scheen slechts tot geringen weerstand in staat. Gelijktijdig landden nu de troepen van het 34e Infanterie Regiment bij San José South Dock. Zij stootten op zware mijnevelden, die de geheele lengte van de kust afsloten, doch ontvingen eveneens weinig vijandelijk vuur.

De Japanners wisten echter nog twee weken hevigen weerstand te bieden in de tunnels, die voor den oorlog door de Amerikanen waren aangelegd ten einde Corregidor onneembaar te maken. Tegen het eind van genoemden tijd werd een serie geweldige ontploffingen op het eiland gehoord. De Japanners hadden de tunnels en zichzelf in de lucht doen springen. De Amerikanen sloten de overblijvende grotten, waarin zich nog ongeveer 300 Japanners bevonden, af. Totaal werden 4215 Japanners op het eiland gedood en een onbekend aantal opgeblazen. Van de 3038 Amerikanen, die Corregidor terug veroverden, werden 136 gedood, 8 vermist en 531 gewond.

Begin Maart was de Baai v. Manilla van Japanners gezuiverd. In minder dan twee maanden had Generaal MacArthur datgene kunnen doen, waarvoor de Japanners na Pearl Harbour 6 maanden noodig hadden gehad.

Einde Februari voerden onderdeelen van de 41e divisie, die tot het 8e Leger behoorde, een landing uit op Puerto Princesa op Palawan waarbij geen tegenstand werd ondervonden. Deze strijdmacht veroverde de stad met zijn twee landings-terreinen en veroverde daarna het geheele Puerto Princessa schiereiland. De vliegvelden maakten het mogelijk, dat een groot deel van de Chineesche Zee kon worden gecontroleerd, hetgeen een bedreiging vormde voor de Japansche verbindingen met Malakka en Burma.

Op 10 Maart landden andere onderdeelen van de 41e divisie op het Westelijk uiteinde van Mindanao, op één na het grootste eiland van de Philippijnen. In den aanvang werd weinig weerstand ondervonden en den volgenden dag was de stad Zamboanga in onze handen, doch de weerstand in het heuvelachtige terrein maakte het noodig, dat nog eenige weken hard moest worden gevochten.

Gedurende de maand Maart werden landingen uitgevoerd op Panay, Cebu en Negros. Verkenningpatrouilles gingen op Jolo, Tawitawi en andere eilanden van

den Sulu-Archipel aan land en breidden onze bezetting uit tot op 40 mijl van Borneo. Bij elke landing, die zeer goed werd uitgevoerd, werd slechts weinig weerstand ondervonden, maar gewoonlijk duurden de gevechten tegen de zich in het heuvelachtige terrein verschansende Japanners nog geruimen tijd voort.

Terwijl de divisies van het 6e Leger uit de Centrale vlakke in Luzon verder naar het Noorden oprukten, ontmoetten zij een sterken weerstand biedenden vijand, die zich in de bergen tusschen Baguio en de Baleta-pas hadden versterkt. Oost van Manilla vocht onze infanterie nog weken in de krachtig verdedigde bergruggen. Andere onderdeelen ruimden intusschen het gebied Zuid van Laguna de Bay op en rukten daarna op langs den kunstweg naar het schiereiland van Bicol. Op 1 April landde een versterkte gevechtsgroep bij Legaspi in Zuid-Oost Luzon; met behulp van guerilla's ruimde deze strijdmacht het Zuid-Oostelijk deel van het eiland op en rukte daarna naar het Noorden op om zich met onze troepen te vereenigen, die vanuit Centraal Luzon opmarcheerden. Half April, terwijl de veldtocht op de Visayas op zijn eind liep, zond Generaal Eichelberger het Xe korps van het 8e Leger op Centraal Mindanao Noord van Cotabato aan land. Op dat oogenblik hadden onze troepen de omgeving van Zamboanga krachtig in handen en waren de guerilla's meester in groote gebieden in het Noorden van Mindanao. Naar het Oosten oprukkend in de richting van de Davao-golf nam de Infanterie van de 24e divisie van het Xe korps de stad Davao in. Dit geschiedde op den 4en Mei na een gevecht, waarbij huis na huis moest worden veroverd. Een colonne van de 31e divisie rukte in noordelijke richting op door de vallei van de Pulangi-rivier en bereikte Kibawe. Intusschen was op Luzon de voorname stad Baguio in het bezit van de 33e en 37e divisie.

In den Z.W. Pacific waren de Geallieerden verder doorgedrongen en landden op 1 Mei met een uit Australische en Ned-Indische troepen bestaande strijdmacht op Tarakan op de N.-O. kust van Borneo gelegen, dat rijk aan olie is. Aan het eind van de maand waren alle belangrijke installaties op het eiland in Geallieerde handen.

Midden Mei werd een andere landing op Mindanao gemaakt en wel bij Agusan op de Noordkust, die in het bezit was van guerilla's. Binnen twee dagen waren deze troepen 12 mijl naar het Zuiden opererend en hadden zich meester gemaakt van Del Monte met haar vliegveld.

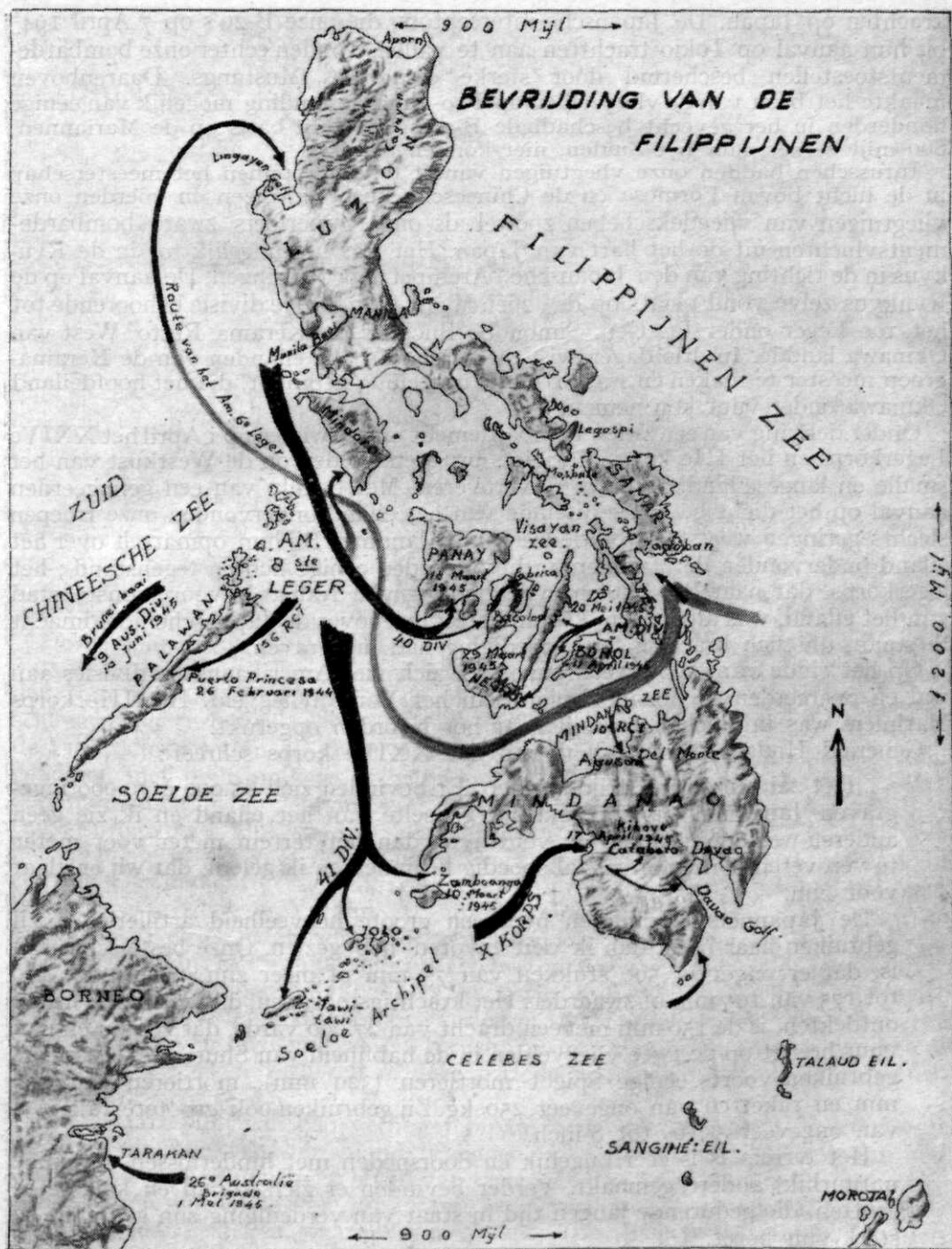
Op 13 Mei na maanden van hard vechten werd de Baleta-pas, die den toegang tot de Cagayan-vallei vormde, veroverd. Op denzelfden dag bereikte de 1e Cavalerie Divisie Oost van Manilla de zee bij Binangonan-Point, waardoor de laatste vijandelijke zak op Centraal Luzon in tweeën werd gedeeld en men in den rug van de vijandelijke opstellingen op de Marikina waterscheiding was doorgedrongen.

Verdere insluiting.

Intusschen bombardeerden onze Superforts de verschillende groote steden in Japan met steeds toenemende hevigheid. De hoofddoelen hierbij waren vnl. de vliegtuigfabrieken, doch ook havens en kleinere fabrieken kregen hun deel.

Op 19 Februari landde het Ve korps Mariniers gesteund door de 5e Vloot onder Admiraal R. A. Spruance op de Zuidkust van Iwo-Jima, 775 mijl Zuid van het voorname Japansche eiland Honshu gelegen. De gevechten die volgden waren bijzonder zwaar en het duurde een maand voor alle georganiseerde weerstand was gebroken. De Japansche verdediging werd hardnekkiger naarmate onze troepen hun eigen land naderden.

Iwo-Jima was van bijzondere beteekenis voor den aanval van onze luchtstrijd-

krachten op Japan. De Japansche interceptors, die onze B-29's op 7 April 1945 bij hun aanval op Tokio trachtten aan te vallen, vonden echter onze bombardementstoestellen beschermd door sterke escadrilles Mustangs. Daarenboven maakte het bezit van de vliegvelden op Iwo-Jima de landing mogelijk van eenige honderden in het gevecht beschadigde B-29's, die hun basis op de Mariannen, 800 mijl verder naar het Zuiden, niet konden bereiken.

Intusschen hadden onze vliegtuigen vanuit de Philippijnen het meesterschap in de lucht boven Formosa en de Chineesche kust verkregen en voerden onze vliegtuigen van vliegdekschepen zoowel als onze Superforts zware bombardementsvluchten uit op het hart van Japan. Het was nu mogelijk tot in de Ryukyus in de richting van den Japanschen Archipel door te dringen. De aanval op de Ryukyus zelve vond plaats op de 26en Maart toen de 77e divisie behoorende tot het 10e Leger onder Lt. Gen. Simon B. Buckner op Kerama Retto, West van Okinawa landde. In drie dagen wist men zich van alle eilanden van de Keramagroep meester te maken en was artillerie in stelling gebracht, die het hoofdeiland Okinawa onder vuur kon nemen.

Onder dekking van een zwaar bombardement uit zee wisten op 1 April het XXIVe Legerkorps en het IIIe korps Mariniers bruggenhoofden op de Westkust van het smalle en lange eiland Okinawa te veroveren. Met behulp van een gefingeerden aanval op het dicht bevolkte uiteinde van het eiland ondervonden onze troepen slechts geringen weerstand bij de werkelijke landing. Bij hun opmarsch over het eiland ondervonden de Mariniers in het Noorden eenige lichten tegenstand; het legerkorps, dat naar het Zuiden in de richting van Naha, de voornaamste stad van het eiland, was afgebogen, kwam hierbij tegenover de Japansche hoofdmacht te staan, die zich krachtig ter verdediging had ingegraven.

Op het einde van de 1e week bevonden zich vier Amerikaansche divisies aan wal en opereerden de Marinevliegers van het Yontanvliegveld. Het IIIe korps Mariniers was intusschen 20 mijl naar het Noorden opgerukt.

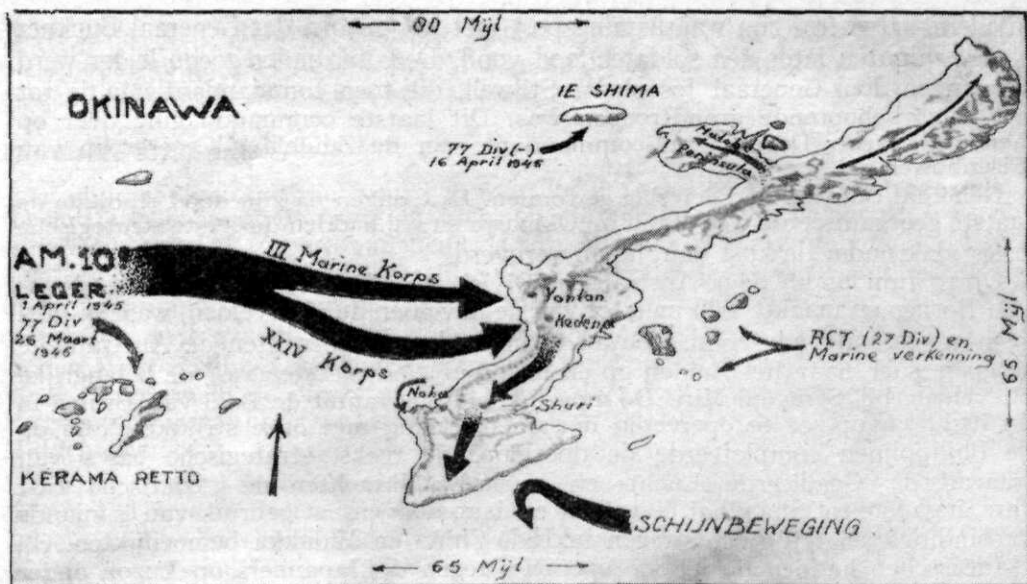
Generaal Hodge, Commandant van het XXIVe korps schreef:

„Het zal een zware strijd worden. Er bevinden zich 65.000 à 70.000 ingegraven Japanners op het zuidelijk gedeelte van het eiland en ik zie geen anderen weg om hen daar te verdrijven dan het terrein meter voor meter te veroveren. Onze aanval zal spoedig beginnen en ik geloof, dat wij er klaar voor zijn.

De Japanners beschikken over een groote hoeveelheid artillerie en zij gebruiken haar beter dan ik ooit tevoren heb gezien. Onze beste schatting is, dat er ongeveer 500 stukken van 75 mm of meer zijn, waaronder 169 tot 175 van 105 mm of zwaarder. Het krachtigste wapen, dat wij tot op heden ontdekten, is de 150 mm met een dracht van 27.000 yards, dat zoo nu en dan vuur brengt op de twee vliegvelden in de nabijheid van Shuri. De Japanners gebruiken voorts eenige Spigot mortieren (320 mm), mortieren van 250 mm en raketten van ongeveer 250 kg. Zij gebruiken ook grootere raketten van ongeveer 5-, 6- tot 8-inch.

Het terrein is is zeer ongelijk en doorsneden met hindernissen, sommige natuurlijk, andere gemaakt. Verder bevinden er zich koraal en kalksteengrotten, die gedurende langen tijd in staat van verdediging zijn gebracht en sterk zijn bezet.”

Na het Noordelijk gedeelte van het eiland in zijn geheel te hebben opgeruimd, namen de Mariniers een sector van het Zuidelijk front over, om hun gewicht in de schaal te brengen bij de verovering van Naha. De langzaam voortschrijdende opmarsch werd door hevigen weerstand vertraagd, maar in het midden

van Juni hadden onze troepen de zwaar verdedigde Naha en Shuri verdedigingslijn doorbroken en de Japanners in een tweetal zakken in het Zuiden van Okinawa ingesloten.

De hevigheid van de gevechten op het eiland werd geëvenaard door de vele Japansche luchtaanvallen op onze schepen in de omgeving van Okinawa. Midden Juni waren hoofdzakelijk als gevolg van deze aanvallen reeds 33 Amerikaansche schepen gezonken en waren er 45 beschadigd. Gedurende den veldtocht op de Philippijnen waren de Amerikaansche strijdkrachten voor het eerst in kennis gekomen met de Kamikaze of zelfmoord aanvallen, doch bij Okinawa waren deze aanvallen beter georganiseerd en werden ze met een grooter aantal vliegtuigen uitgevoerd. Het was hier, dat het Baka vliegtuig door de Japanners voor het eerst als wapen met dodelijke uitwerking werd gebruikt. Het bestond uit een klein, raketachtig vliegtuig, dat meer dan een ton springstoffen in den neus bevatte. Het werd onder aan een middelzware bommenwerper bevestigd en boven het doel los gelaten en door zijn zelfmoord bestuurder als een raket op het doel gebracht. Het was als het ware een bestuurde uitvoering van de Duitsche VI.

Midden Juni hadden de Japanners 20 % van hun totale gevechtskracht in de lucht bij de gevechten voor Okinawa verloren. In totaal nl. waren 3400 Japansche vliegtuigen boven de Ryukyus en Kyushu neergeschoten en 800 op den grond vernield. Onze eigen verliezen in deze periode waren in totaal meer dan 1000 vliegtuigen.

Het zwaartepunt van den verderen Japanschen weerstand bleek in het meest zuidelijk uiteinde van het eiland te liggen. Elk opeenvolgend steunpunt kon slechts door een heldhaftigen strijd van onze soldaten en mariniers worden opgegruimd. Tegen het einde van Juni waren onze verliezen bij en op Okinawa reeds tot 39.000 man gestegen, waaronder meer dan 10.000 man personeel van de vloot. Op dienzelfden tijd waren 109.629 Japanners gedood en waren 7.871 gevangenen gemaakt.

Terwijl hij voor de eindoverwinning stond bevond zich Generaal Buckner, Commandant van het roe Leger, bij zijn aanvallende infanterie teneinde de uitvoering van den laatsten aanval op 18 Juni waar te nemen. Een vijandelijk

artillerie salvo trof zijn waarnemingspost met het gevolg, dat Generaal Buckner eenige minuten later den soldatendood vond. Deze bijzonder goede leider werd vervangen door Generaal Joseph W. Stilwell, die toen commandant van de tot het leger behorende grondtroepen was. Dit laatste commando ging over op Generaal Jacob Devers, oud-commandant van de Zuidelijke Legergroep van Eisenhower.

Generaal Buckner had den slag gewonnen. Drie dagen na zijn dood eindigde de laatste georganiseerde weerstand op Okinawa en wij hadden de eerste strategische basis vlak onder de kust van Japan veroverd.

Op 10 Juni landde de 9e Australische Divisie in de Baai van Brunei in het N.W. van Borneo en maakte zich meester van de haven en de vliegvelden, waarbij men geen weerstand ondervond. Zoowel te land als ter zee rukten de Australische troepen snel naar het Zuiden op en maakten zich meester van de belangrijke olievelden bij Seria en Miri. De mogelijkheid om vanuit de Baai van Brunei in de lucht en op zee te opereeren in samenwerking met onze strijdkrachten op de Philippijnen completeerde de doorlopende reeks, strategische bases van waaruit de Geallieerde Lucht- en Marinestrijdkrachten de Aziatische kust van Singapore tot Shanghai bestreken en daarenboven het gebruik van 's vijands verbindings- en terugtochtswegen in Indo-China en Malakka bemoeilijkten.

Intusschen hadden de laatste operaties tegen de Japanners op Luzon onder leiding van Generaal Krueger een aanvang genomen. De 37e divisie rukte verder Noordwaarts van de Balete-pas door de Cagayan-vallei. Noord van Baguio ontmoetten onze strijdkrachten hevigen weerstand van Japansche troepenonderdeelen, die zich in de bergen voor een laatsten tegenstand hadden verzameld. Verder naar het Noorden werden de gebieden in het N.W. van Luzon door Philippijnsche guerilla's opgeruimd. Op 21 Juni veroverden deze troepen, hierin bijgestaan door de Rangers van het 6e Amerikaansche Leger, Aparri, de Noordelijkste haven van Luzon en bevonden zich aan weerszijden van den hoofdweg bij Tuguegarao.

Op 23 Juni werden parachutisten van de 11e Luchtdivisie Zuid van Aparri afgegooid. Deze troepen rukten gedurende de drie volgende dagen 25 mijl naar het Zuiden op, alwaar contact werd gemaakt met de onderdeelen van de 37e divisie.

Het bezit van de Cagayan-vallei beëindigde den veldtocht in Luzon, niettegenstaande nog verschillende overblijvende Japansche troepenresten moesten worden opgeruimd. Bij de bevrijding van de Philippijnen hadden de legers van Generaal MacArthur tot op dat oogenblik 317.000 Japanners gedood en 7.236 gevangen genomen. Van de Amerikanen waren ongeveer 60.628 gedood, verwond of vermist.

Op 1 Juli landden Australische troepen in Balikpapan in Z.O. Borneo. Voorafgegaan door een hevig luchtbombardement en een zware beschieting vanuit zee leden zij slechts geringe verliezen bij de verovering der bruggenhoofden en half Juli was de haven van Balikpapan open voor Geallieerde schepen.

Van Californië tot aan de Chineesche kust bevonden zich overal in den Pacific Amerikaansche strijdkrachten. Op de Philippijnen, de Marianen en de Ryukyus kregen onze strijdkrachten doorlopend versterkingen vanuit Europa ten einde klaar te zijn voor de laatste phase van den oorlog in den Pacific. 's Vijands schepen waren voor het grootste gedeelte gezonken of van de zee verdwenen. De enkele overblijvende onderdeelen van de eens zoo machtige Japansche Marine waren gedwongen in de havens te blijven en de industrieën en verbindingen zakten gestaag ineen als gevolg van het steeds opgevoerde tempo van onze luchtbombardementen. De strijdkrachten van Lord Mountbatten in Z.O. Azië rukten op in

de richting van Malakka en Nederlandsch Oost-Indië. De Chineesche Legers, die opnieuw uitgerust en geoefend waren en waarvan ook de leiding was verbeterd, gingen langzamerhand tot het offensief over.

De eindoverwinning.

In opdracht van de Joint Chiefs of Staff kreeg Generaal MacArthur thans alle tot het leger behorende Amerikaansche strijdkrachten in den Pacific op 6 April onder zijn bevelen. Zoowel aan hem als aan Admiraal Nimitz, de commandant van de zeestrijdkrachten in den Pacific was de opdracht verstrekt de eindoperaties tegen Japan voor te bereiden. In Juni was door Generaal MacArthur een nieuw commando in het leven geroepen, genaamd Amerikaansche Legerstrijdkrachten in den West-Pacific. Dit nieuwe commando werd opgedragen aan Lt. Gen. W. D. Styer en kwam in de plaats van het voormalige Z.W. Pacific gebied. Generaal Richardson werd opnieuw commandant van de Legerstrijdkrachten in den Midden-Pacific.

Op 10 Juli werd door de Joint Chiefs of Staff nog een andere herziening van het commando in den Pacific gelast.

De vroegere in China verblijvende 20e en 21e bombardementscommando's werden opgeheven. Het 21e werd de 20e Luchtmacht en het personeel van het 20e bombardementscommando werd overgegeven aan de 8e Luchtmacht, die uit Europa kwam. Commandant van de 20e Luchtmacht werd Generaal Twining, die eerst aan den oorlog in den Pacific met de 13e Luchtmacht in de Salomons had deelgenomen en later de 15e Luchtmacht in Italië had gecommandeerd. Generaal Doolittle behield zijn commando over de 8e Luchtmacht.

De beide luchtmachten, die nu uit de grootste vloot bombardementstoestellen bestond die ooit waren tezamen gebracht, werden onder commando van de Amerikaansche Strategische Luchtmacht gebracht, het commando dat de Amerikaansche luchtaanvallen op Duitschland had geregeld. Generaal Spaatz behield zijn commando van de USSTAF in den Pacific en Generaal Giles werd zijn opvolgend commandant. Generaal LeMay, die de B-29's in China had gecommandeerd en daarna de aanvallen van de Superfortresses in den Pacific had geleid, werd zijn Chef van den Staf.

De strategische leiding over de superfortresses bleef bij de Joint Chiefs of Staff berusten, waarin Generaal Arnold als directe Chef optrad.

Gedurende de maand Juli hadden deze bombardementstoestellen doorlopend de kracht van hun aanvallen op Japan opgevoerd. Van hun vliegvelden op de Mariannen voerden de B-29's ongeveer 1200 vluchten per week uit. De vliegvelden op Okinawa, die vrijwel de geheele ruimte op het eiland in beslag namen, stonden vol zware en middel zware bombardementstoestellen, benevens jagers teneinde de hun opgedragen luchtaanvallen op Japan, de Japansche opstellingen op het Aziatische vasteland en de rest van haar schepen uit te voeren. Jagers, vanuit Iwo-Jima, vielen Japansche vliegvelden en verbindingen aan en maakten het voor de B-29's mogelijk hun bombardementen uit te voeren. De 3e vloot, die door Britsche eenheden was versterkt, viel met haar vliegtuigen eveneens op Japan aan en voerden beschietingen op de Japansche kust uit, waarbij herhaaldelijk de langs de kust gelegen industrieën met succes werden beschoten.

Deze krachtige aanvallen ondervonden weinig weerstand; de geweldige verliezen, die aan de Japanners gedurende de laatste aanvallen waren toegebracht, hadden hen wanhopig gemaakt. Met de wetenschap, dat de invasie van hun land nabij was, spaarden zij hun krachten voor den laatsten slag. Voor de ver-

dediging van zijn land beschikte de vijand nog over een leger van 2.000.000 man en ongeveer 8000 vliegtuigen van alle types, zoowel gevechtsvliegtuigen als die, welke voor oefening waren bestemd.

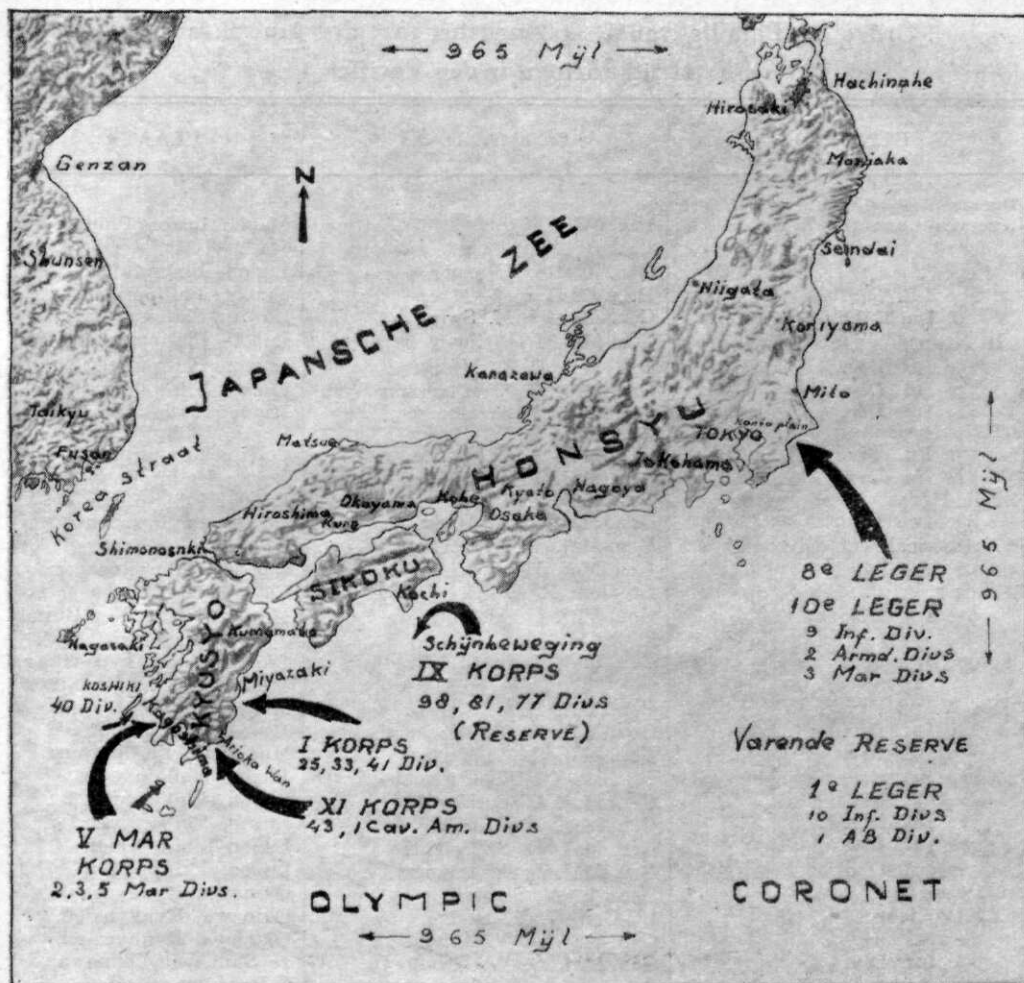
Intusschen was Generaal MacArthur druk bezig troepen en vliegtuigen op de Philippijnen, op Okinawa en in de verschillende havens Zuid van de Philippijnen te concentreeren. In samenwerking met Admiraal Nimitz¹⁾ werd aan de voorbereiding van de twee verschillende operatieplannen tegen Japan gewerkt. De eerste van deze plannen was het operatieplan Olympic, dat een driedelige aanval op het zuidelijk deel van Kyushu in den herfst van 1945 beoogde, die door het Amerikaansche 6e Leger, bestaande uit het Ie en XIe Legerkorps en het Ve korps Mariniers zou worden uitgevoerd. De drie groepen zouden respectievelijk landen te Miyazaki, Ariaka Wan en op de kust ten Westen van Kagoshima ten einde het Zuidelijkste Japansche eiland te isoleeren en de zich aldaar bevindende vijandelijke strijdkrachten te vernietigen. Aan dezen hoofdaanval zouden eenige inleidende operaties voorafgaan, nl. in Koshiki Retto en een schijnaanval bij Shikokau door het IXe korps.

De tweede phase van de invasie in Japan werd de operatie Coronet genoemd en zou in het vroege voorjaar van 1946 worden uitgevoerd. Het 8e en 10e Leger bestaande uit 9 Infanterie divisies, 2 Pantserdivisies en 3 divisies Mariniers zouden hierbij de Kanto- of Tokio-vlakte in het Oosten van Honshu aanvallen. Na deze beide legers zou het 1e Leger landen, dat na den veldtocht in Europa voor dezen eindslag in den Pacific werd geheergroeped. Het 1e Leger zou uit 10 infanterie divisies bestaan. De drie legers hadden de opdracht het Japansche Leger te vernietigen en zich meester te maken van het gebied tusschen Tokio en Yokohama; op Kyushu zouden wij dan één korps uit drie infanterie divisies bestaande, benevens één luchtdivisie in reserve hebben. Daarna was het plan zich naar het Noorden uit te breiden en het overige gedeelte van de Japansche eilanden van vijanden te zuiveren. Gesteund door ongeveer 50 groepen in de lucht.

Bovenstaand plan zou ons de eindoverwinning moeten bezorgen, indien Japan tot den laatsten man zou doorvechten. Wij hadden echter tevens andere plannen, die den oorlog sneller tot een eind zouden brengen. Reeds gedurende eenige jaren was de Amerikaansche en Engelsche wetenschap bezig het beginsel van de atoomkracht verder te ontwikkelen. In het voorjaar van dat jaar wisten wij, dat deze pogingen met succes waren bekroond. Op het oogenblik dat President Truman zich met den Britschen Eersten Minister en Generalissimo Stalin te Potsdam bevond, werd een nieuwe op dit beginsel berustende bom naar een verlaten plaats in Nieuw-Mexico vervoerd en daar tot ontploffing gebracht. Het resultaat bleek veel grooter dan men had verwacht. Het rapport hierover werd aan den Minister van Oorlog zoowel als aan den President te Potsdam doorgezonden en men besloot dit nieuwe wapen onmiddellijk te gebruiken om hiermede den oorlog te kunnen bekorten en duizenden Amerikaansche levens te sparen. Uit Potsdam ontving Generaal Spaatz bevel de atoombom na 3 Augustus op het industriegedeelte van één van de vier uitgekozen steden af te gooien, Hij koos als doel Hiroshima.

Op 6 Augustus vond de explosie plaats, waarvan het resultaat bekend is. Twee dagen later verklaarde de Sovjet Unie den oorlog aan Japan en binnen eenige uren marcheerde het Roode Leger ten aanval tegen het Kwantung Leger op, dat zich in Mantsjoerije bevond en dat uit de beste Japansche troepen was samengesteld. Het Roode offensief vond plaats binnen de grenzen van Mantsjoekwo en op het eiland Sachalin. De Roode troepen maakten snelle vorderingen. Eerst

¹⁾ Het maritime gedeelte van de plannen is hier niet verder besproken.

werd Mantsjoerije geïsoleerd en hierna volgde Korea. Vanuit Buiten-Mongolië en Trans Baikal rukten de Russische eenheden Mantsjoerije binnen, leverden slag bij het Khinghan-gebergte en veroverden het verbindingscentrum Hailar, trokken de Khinghan over en vielen Harbin binnen, de voornaamste stad van midden-Mantsjoerije. In het Zuiden trokken sterke krachten de Gobiwoestijn door in de richting van Zuid Mantsjoerije.

Op 9 Augustus gooiden de strategische luchtmachten een tweede atoombom op Nagasaki, die een nog grootere vernielende kracht bezat dan de bom, die op Hiroshima was geworpen. De rook van de ontploffing steeg tot 50.000 voet hoogte en was op een afstand grooter dan 175 mijl zichtbaar.

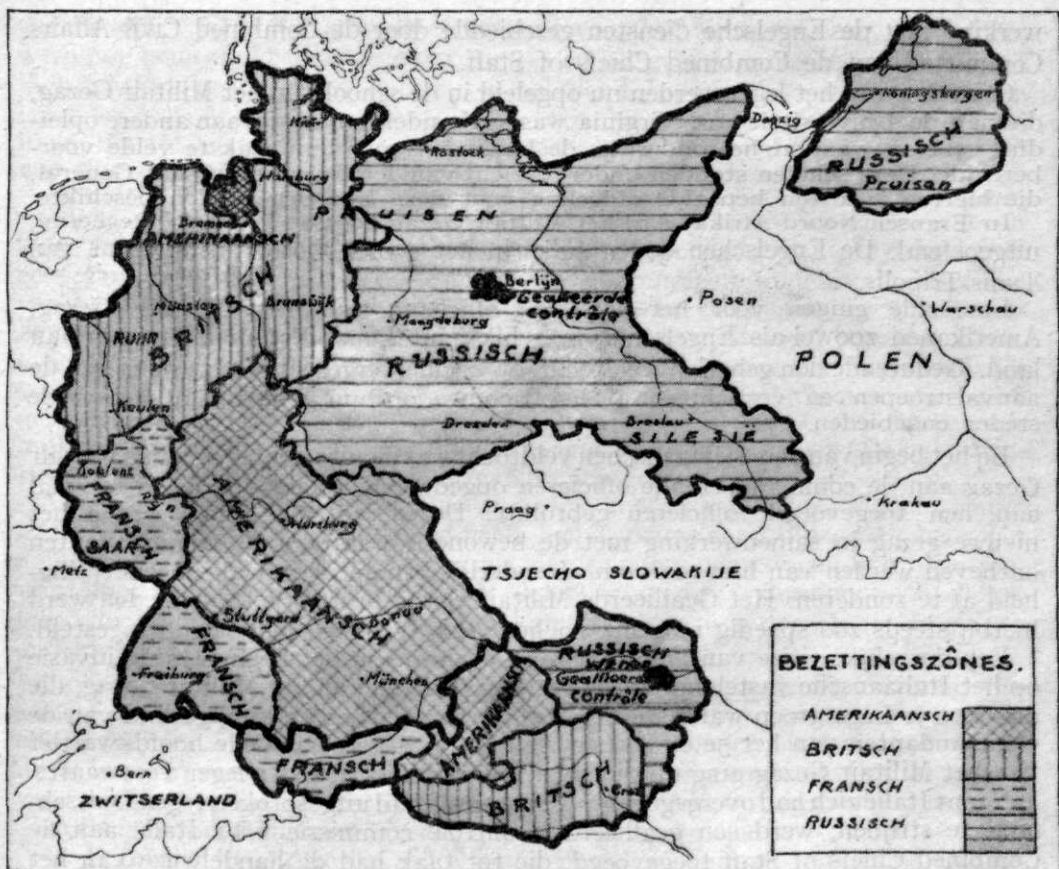
De week van 6 Augustus had voor Japan een snelle en beslissende ramp veroorzaakt. Japan, dat door een serie conflicten mede schuldig was aan het uitbreken van den tweeden oorlog, zou nu moeten betalen voor haar verraderlijke aanvallen bij Moekden en bij Shanghai, bij Pearl Harbour en op Bataan. De toestand voor haar was hopeloos. Op 10 Augustus vroeg de Japansche Regeering om vrede, waarvan de algemeene voorwaarden op de Potsdam conferentie waren vastgesteld.

**Ordre de Bataille vanaf 14 Augustus 1945 der Amerikaansche
strijdkrachten in den Pacific**

EENHEID	COMMANDANT	PLAATS
Algemeen Hoofdkwartier der Am. Legerstrijdkrachten in den Pacific	Leger-Gen. Douglas MacArthur	Manila, Luzon, Philippijnen
6e Leger	Gen. Walter Krueger	Luzon, Philippijnen
40e Inf. Div.	Brig.-Gen. D. J. Myers	Panay, Philippijnen
11e Lucht Div.	Gen.-Maj. J. M. Swing	Luzon, Philippijnen
1e Korps	Gen.-Maj. I. P. Swift	Luzon, Philippijnen
25e Inf. Div.	Gen.-Maj. C. L. Mullins	Luzon, Philippijnen
33e Inf. Div.	Gen.-Maj. P. W. Clarkson	Luzon, Philippijnen
41e Inf. Div.	Gen.-Maj. J. A. Doe	Mindanao, Philippijnen
IXe Korps	Gen.-Maj. C. W. Ryder	Leyte, Philippijnen
77e Inf. Div.	Gen.-Maj. A. D. Bruce	Cebu, Philippijnen
81e Inf. Div.	Gen.-Maj. P. J. Mueller	Leyte, Philippijnen
XIe Korps	Lt.-Gen. C. P. Hall	Luzon, Philippijnen
43e Inf. Div.	Gen.-Maj. L. F. Wing	Luzon, Philippijnen
Americal. Inf. Div.	Gen.-Maj. W. H. Arnold	Cebu, Philippijnen
1e Cav. Div.	Gen.-Maj. W. C. Chase	Luzon, Philippijnen
8e Leger	Lt.-Gen. R. L. Eichelberger	Leyte, Philippijnen
93e Inf. Div.	Gen.-Maj. H. H. Johnson	Morotai-eiland, New Guinea en Philippijnen
96e Inf. Div.	Gen.-Maj. James L. Bradley	Okinawa, Ryukyus-eil. en Mindanao, Philippijnen
Xe Korps	Gen.-Maj. F. C. Sibert	Mindanao, Philippijnen
24e Inf. Div.	Gen.-Maj. R. B. Woodruff	Mindanao, Philippijnen
31e Inf. Div.	Gen.-Maj. C. A. Martin	Mindanao, Philippijnen
XIVe Korps	Lt.-Gen. O. W. Griswold	Luzon, Philippijnen
6e Inf. Div.	Gen.-Maj. C. E. Hurdiss	Luzon, Philippijnen
32e Inf. Div.	Gen.-Maj. W. H. Gill	Luzon, Philippijnen
37e Inf. Div.	Gen.-Maj. R. S. Beightler	Luzon, Philippijnen
38e Inf. Div.	Gen.-Maj. F. A. Irving	Luzon, Philippijnen
10e Leger	Gen. J. W. Stilwell	Okinawa, Ryukyus-eil.
XXIVe Korps	Lt.-Gen. J. R. Hodge	Okinawa, Ryukyus-eil.
7e Inf. Div.	Gen.-Maj. A. V. Arnold	Okinawa, Ryukyus-eil.
27e Inf. Div.	Gen.-Maj. G. W. Griner Jr.	1e Shima en Okinawa Ryukyus-eilanden
Amerik. Leger Strijdkrachten in den West Pacific	Lt.-Gen. R. C. Richardson Jr.	Oahu, Hawaii-eilanden
98e Inf. Div.	Gen.-Maj. A. M. Harper	Oahu, Hawaii-eilanden
Amerik. Leger Strijdkrachten in den West Pacific	Lt.-Gen. W. D. Styer	Luzon, Philippijnen
Luchtmacht in het Verre Oosten	Gen. G. S. Kenney	Okinawa, Ryukyus-eil.
5e Luchtmacht	Lt.-Gen. E. C. Whitehead	Okinawa, Ryukyus-eil.
7e Luchtmacht	Brig.-Gen. T. D. White	Saipan, Mariannen-eil.
13e Luchtmacht	Gen.-Maj. P. B. Wurtsmith	Leyte, Philippijnen

**Ordre de Bataille vanaf 14 Augustus 1945 der Amerikaansche stratagetische
leger luchtmachten.**

Hoofdkwartier der Amerik. Strat. Leger Luchtmachten, Guam, Mariannen Eilanden :	
Commandeerend Generaal	Gen. Carl Spaatz
Opvolgend Commandant	Lt.-Gen. B. Mck. Giles
Chef van den Staf	Gen.-Maj. C. E. LeMay
8e Luchtmacht, Okinawa, Ryukyus Eilanden :	
Commandeerend Generaal	Lt.-Gen. James H. Doolittle
20e Luchtmacht, Guam, Mariannen Eilanden :	
Commandeerend Generaal	Lt.-Gen. Nathan F. Twining

DE BEZETTING.

In bevrijde en bezette gebieden moet het Militair Gezag in nauwe samenwerking en als steun voor de Militaire operaties worden uitgeoefend. In de voorgaande oorlogen hadden de Ver. Staten ten aanzien hiervan geen plannen voorbereid. Bij dezen oorlog bleek het echter noodakelijk alle hulpbronnen zoowel van de bevrijde als van de bezette landen te doen medewerken aan het verslaan van den vijand en de beveiliging van de verbindings- en aanvoerwegen, het voorkomen van sabotage en epidemiën, het weder opbouwen van de productie ten einde den invoer te beperken en de handhaving van de orde hieronder te doen vallen.

Het was voorts belangrijk de inwoners van de bevrijde landen als medestrijders te kunnen gebruiken. Op 1 Maart 1943 werd de z.g. Civil Affairs Division opgericht om deze verschillende vraagstukken onder het oog te kunnen zien. Deze afdeling werkte nauw samen met een soortgelijke afdeling van het Departement van Marine en deed zulks eveneens met verschillende burgerdiensten ten einde een eenheid van opvatting en uitvoering te verkrijgen. De diensten van het leger en de marine kwamen te ameen in de z.g. Joint Civil Affairs Committee, dat een onderdeel van de Joint Chiefs of Staff vormde en de plannen voor de uitoefening van het Militair Gezag zoowel in Europa als in den Pacific maakte. De samen-

werking met de Engelsche diensten geschiedde door de Combined Civil Affairs Committee van de Combined Chiefs of Staff.

Officieren van het leger werden nu opgeleid in de school van het Militair Gezag, die aan de Universiteit van Virginia was verbonden en voorts aan andere opleidingsscholen, waarvan het onderwijs de leerlingen voor hun taak te velde voorbereidde. Deze scholen stonden onder toezicht van den Provost Marshal General, die hiertoe over een bepaalde afdeeling voor deze aangelegenheden beschikte.

In Fransch Noord-Afrika werd het Militair Gezag door de Fransche Regeering uitgeoefend. De Engelschen deden zulks in het gebied Oost van de grens van Tunis-Tripolis.

In Sicilië gingen voor het eerst de officieren van het Militair Gezag, Amerikanen zoowel als Engelschen in gelijk aantal, met de aanvalstroepen aan land. Gedurende den geheelen veldtocht op Sicilië vergezelden deze officieren de aanvalstroepen en verrichtten al het noodige op hun gebied in de veroverde steden en gebieden.

Bij het begin van den Siciliaanschen veldtocht was de uitoefening van het Militair Gezag aan de commandeerende officieren opgedragen, waartoe deze de speciaal aan hen toegevoegde officieren gebruikte. Dezen laatsten organiseerden het nieuwe gezag in samenwerking met de bewoners, waardoor de commandanten ontheven werden van hun taak om afzonderlijke troepen voor algemeene veiligheid af te zonderen. Het Geallieerde Militair Gezag in de bezette gebieden werd hierbij steeds zoo spoedig mogelijk na het verdrijven van den vijand ingesteld.

Een dergelijke wijze van handelen werd eveneens in het begin van de invasie op het Italiaansche vasteland toegepast. De officieren van het Militair Gezag, die aan de 15e Legergroep waren verbonden, werden ter beschikking gesteld van de commandanten van het 5e en 8e Leger en het zich verplaatsende hoofdkwartier van het Militair Gezag ging op die wijze gelijktijdig met ieder leger voorwaarts.

Nadat Italië zich had overgegeven en den wensch had uitgesproken tegen Duitschland te strijden, werd een geallieerde contrôle commissie voor Italië aan de Combined Chiefs of Staff toegevoegd, die tot taak had de handelwijze van het Italiaansche Gouvernement te blijven volgen en tevens te zorgen, dat de bepalingen inzake de overgave werden nagekomen. De geall. Commandant van het Middellandsche Zeegebied was voorzitter van deze commissie. Oorspronkelijk was het een gemengde Amerikaansch-Engelsche Militaire Staf, thans neemt het burgerpersoneel een steeds grooter aantal plaatsen in beslag. In begin 1945 werden door de Geallieerden wederom diplomatieke betrekkingen met Italië aangeknoopt en sinds dien tijd zijn ook de diplomaten op dit gebied ingeschakeld. Het grootste deel van het Italiaansche schiereiland staat thans weder onder bestuur van een Italiaansch Gouvernement.

De op Sicilië en in Italië verkregen ervaringen zijn bij de volgende operaties steeds toegepast. In Sicilië en Italië had men aan het Militair Gezag gedurende de verschillende fasen deskundigen toegevoegd op het gebied van openbare veiligheid, gezondheid, aanvoer, landbouw enz. Voor de veiligheid van menschen en materieel en de beveiliging van plaatselijke voorraden, die voor de strijdende legers van belang waren en het verzekeren van de openbare rust, waren eenige officieren aangewezen, die hoofdzakelijk hun opdrachten gaven aan de carabinieri en de andere instanties van de Italiaansche politie. De hulpverlening aan burgers inzake voedsel, geneesmiddelen, zeep en kolen geschiedde vanuit Noord-Afrika. De voorraden werden door schepen van het Vereenigd Koninkrijk en de Vereenigde Staten aangevoerd. In één jaar tijds werd meer dan 2.000.000 ton van deze benoodigdheden in Italië ingevoerd. Niettegenstaande dat bleef het

gebrek aan voedsel het grootste vraagstuk voor het Militair Gezag. Dit laatste werd nog bemoeilijkt door de zwarte markt en het gebrek aan scheepsruimte voor niet-militaire goederen en doordat verschillende overland verbindingen waren lamgelegd, daar zij door vijandelijke en eigen luchtbombardementen waren vernield. Niettegenstaande dat, kon het rantsoen aan brood van 125 gram tot 200 gram worden opgevoerd en uiteindelijk op 300 gram worden gesteld.

Het uitbreken van epidemieën was niet ondenkbaar door het optreden van ondervoeding, gebrek aan zeep en water, kapotte rioleering, doode dieren, overbevolking en het groote aantallen vluchtelingen. Door de vereenigde pogingen van het geneeskundig personeel van de legers en de deskundigen op gezondheidsgebied van het Militair Gezag, die hulp aan de Italiaansche geneeskundige instellingen gaven, gelukte het het uitbreken van epidemieën te voorkomen. Ook het uitbreken van typhus kon worden tegengegaan. Aan de bevolking werd medegedeeld, dat knaagdieren en ongedierte de dragers van pest konden zijn. Vluchtelingen werden ontluisd, de water-aanvoerwegen en rioleeringen werden hersteld en het uitbreken van malaria onder de strijdende troepen werd door de uitnemende diensten van enkele deskundigen op dit gebied voorkomen.

Vele vluchtelingen voor het Nazi-systeem, hoofdzakelijk Joegoslaven, waren naar Italië uitgeweken. Het leger heeft hen verzameld en duizenden naar het nabije Oosten overgebracht. Een kamp, dat 40.000 vluchtelingen kon bevatten, werd door het leger te Philippeville in Algiers opgericht en duizenden van dergelijke vluchtelingen zijn in het tijdelijke kamp te Oswego in den Staat New-York ondergebracht.

Op aanbeveling van de Amerikaansche commissie voor de bescherming van kunst- en historische bouwwerken in de oorlogsgebieden werden officieren naar het Middellandsche Zeegebied en naar Europa uitgezonden om technisch advies uit te brengen voor het behoud en den wederopbouw van kunstschaten en archieven. Als gevolg van een goed uitgewerkt programma zijn de troepen in staat geweest vele onbetaalbare zaken voor vernietiging te sparen.

In Frankrijk en andere bevrijde landen van N.W. Europa werkte het Militair Gezag op dezelfde wijze als in Italië, hoewel bijzondere omstandigheden soms andere methoden noodig maakten. In Italië nam langzamerhand het Militair Gezag minder aangelegenheden in handen naarmate de burgerij en het Italiaansche Gouvernement deze konden overnemen. Op het Europeesche operatiegebied werd in de bevrijde gebieden hoofdzakelijk samengewerkt met de bestaande bestuursorganen. In Duitschland werd tot een volledig Militair Gezag overgegaan.

Om het moeilijke probleem van samenwerking naar behooren op te lossen, had het Departement van Oorlog onderhandelingen gevoerd met de Fransche Commissie voor Nationale bevrijding. Als gevolg hiervan was men tot overeenstemming gekomen en nadat de Amerikaansche Joint Chiefs of Staff hieraan hun goedkeuring hadden gehecht, werd deze overeenkomst door Generaal Eisenhower voor Amerika geteekend, terwijl Generaal Koenig voor het Fransche Comité teekende.

De Britten maakten een dergelijke overeenkomst.

Als gevolg van deze overeenkomsten werd het Gezag in Corsica en Frankrijk door een Fransche afgevaardigde in overeenstemming met de Fransche wet geregeld, later werd Generaal Eisenhower door een Militaire Missie van de SHAEF in Frankrijk vertegenwoordigd. De Franschen hebben zeer goed samengewerkt en het was voor Generaal Eisenhower onnoodig om van zijn controleerende macht zelfs in de meest vooruitgeschoven gebieden, gebruik te maken. De samenwerking bleek zoo goed, dat reeds op 24 October 1944 een groot gebied

van Frankrijk als achterland kon worden beschouwd, waarin vrijwel het geheele bestuur in handen van de voorloopige Fransche Regeering kon worden overgedragen. Fransche officieren hielpen bij het vrijhouden van de verbindings- en aanvoerwegen der Amerikanen en Britten. Ook bevorderde de voorloopige Fransche Regeering het verloop van den veldtocht op verschillende manieren. Gedurende de najaarsregens had het leger behoefte aan z.g. „duckbills” om aan de tanks de mogelijkheid te geven ook in den modder beweegbaar te blijven. De Franschen stelden hiertoe 600 ton van hun staalvoorraden beschikbaar en vervaardigden 400.000 „duckbills”; voorts leverden zij aanvalsbooten voor rivierovergangen. Eind Februari 1945 had het Fransche voorloopige bestuur aan de Geallieerden, voorraden, werkkrachten, diensten, installaties, vervoermogelijkheden en andere hulpmiddelen tot een waarde van 225.000.000 dollar geleverd.

Reeds voor de invasie van Normandië had het Belgische, Luxemburgsche, Nederlandsche en Noorsche Gouvernement een militaire Missie gedetacheerd bij den Staf van den Geallieerden opperbevelhebber te Londen. Nadat deze Regeeringen hun plaats op het vasteland weer hadden ingenomen detacheerde Generaal Eisenhower een militaire missie van de SHAEF bij iedere Regeering.

In Albanië, Griekenland en Joegoslavië was het militair gezag beperkt tot de hulpverlening aan de burgerbevolking.

Na D-dag voerden de militaire autoriteiten in Europa een belangrijk programma uit inzake de hulpverlening aan de burgerbevolking. Deze hulpverlening bestond hoofdzakelijk uit beperkte hoeveelheden voedsel, geneesmiddelen, kleeding en brandstoffen. Het deel dat Amerika hieraan bijdroeg bestond met uitzondering van petroleum, producten voor N.W. Europa en het Middellandsche Zeegebied uit ongeveer 3.900.000 ton in het jaar, dat op 30 Juni 1945 eindigde.

Behalve deze invoeren voor de burgerbevolking, werd door de militaire autoriteiten bijgedragen aan de constructie of het herstel van spoorwegen, kunstwegen, bruggen, gas-, electriciteit- en waterleidingen en het herstel van havens en waterwegen. Het Leger heeft tevens meegewerkt om enkele industrieën wederom op peil te brengen, zooals b.v. de mijnen, de visscherij en dergelijke, waardoor de invoer van deze producten konden worden verminderd.

De militaire verantwoordelijkheid om de burgers van voorraden te voorzien, werd voor Frankrijk, met uitzondering van kolen op 1 Mei 1945 gestaakt. Het valt te verwachten, dat deze hulp in N.W. Europa met inbegrip van kolen voor Frankrijk ongeveer op 1 September 1945 zal zijn beëindigd.

De Amerikaansche legers hebben een aantal gevangenen gemaakt, dat zoo groot is, dat het een probleem op zichzelf vormt. Bij het einde der vijandelijkheden in Europa hadden wij 130.000 Italiaansche en 3.050.000 Duitsche gevangenen gemaakt en daarenboven waren nog 3.000.000 Duitschers na de overgave ontwapend. Van deze gevangenen bevinden zich 370.000 Duitschers en 50.000 Italiaansche gevangenen in de Ver. Staten en op Hawaii, wier aanwezigheid groote moeilijkheden met zich mede brengt. Het Departement van Oorlog wenschte daarom alle gevangenen, die zich in de Ver. Staten bevinden wederom naar Europa terug te brengen, zoo gauw zulks maar eenigszins mogelijk is.

Het totaal aantal gevangenen, dat bij de gezamenlijke operaties in Europa werd gemaakt, werd gelijkelijk tusschen Amerika en Engeland verdeeld. Behalve de gevangenen, die uit hoofde hiervan aan de Ver. Staten waren toegewezen, hebben wij erin toegestemd om 175.000 van de Engelsche gevangenen over te nemen onder voorbehoud dat deze zoo spoedig mogelijk zouden worden teruggegeven.

Ons land heeft den arbeid door deze gevangenen verricht, nuttig kunnen gebrui-

ken. In ons tekort aan werkkrachten werd door 62.075.800 werkdagen tegemoet gekomen en de schatkist werd verrijkt met een bedrag van 35.196.800 dollar, dat door particuliere ondernemers voor dit werk werd betaald. Aan de andere zijde wordt het werk, dat in Militaire inrichtingen werd verricht, op 108.825.469 dollar begroot. Na de overgave van Italië gaven zich 110.000 Italiaansche gevangenen vrijwillig op voor dienst in Italiaansche eenheden, die niet-strijdend werk voor de oorlogvoering verrichtten.

Bij het gebruik der krijgsgevangenen in de Ver. Staten onder leiding van den Provost Marshal General is uitgegaan van het principe dat deze arbeid geen concurrentie aan den burgerarbeid zou aandoen en dat hierdoor geen invloed zou worden uitgeoefend op het Amerikaansche loonstelsel of de werkcondities. Voordat een particulier van dezen arbeid gebruik mocht maken, moest hij een bewijs hebben van de War-Manpower-commission of van de War-foodadministration, dat geen burgerwerkkrachten beschikbaar waren.

De behandeling van de krijgsgevangenen in de Ver. Staten was in overeenstemming met de overeenkomst van Genève, welke door de Ver. Staten op 16 Januari 1932 was geteekend en dus rechtsgeldigheid bezat. Als gevolg hiervan hebben de gevangenen een behoorlijke behandeling genoten. Hierbij behoorde tevens een programma om hen op te voeden in de meer democratische instellingen, welke in de Ver. Staten het leven beheerschen.

Vóór de overgave was door Generaal Eisenhower in Duitschland het Militair Gezag ingesteld. De detachementen die dit gezag uitoefenden, volgden de oprukkende troepen op korten afstand en oefenen daarna zoo spoedig mogelijk een streng gezag uit over de burgerbevolking, waarbij men heeft getracht zoo spoedig mogelijk de Duitsche overheid vrij van nazi-invloed te herstellen. Ongeveer 5.500.000 burger vluchtelingen en krijgsgevangenen werden in Duitschland aangetroffen. Bij het eind van Juni waren hiervan reeds 3.000.000 naar hun eigen vaderland teruggekeerd. Oorlogsmisdadigers en personen wier vrijheid een gevaar voor de bezettende macht zouden kunnen opleveren, werden in hechtenis genomen.

De bijzonder goede wijze waarop het gelukt is de krijgsgevangenen en de gevluchte burgers langs de opmarswegen van ons leger af te voeren, is geheel te danken aan een nieuwe organisatie van onze militaire politie. Uit de ervaring bij het Amerikaansche leger in den vorigen oorlog, wisten wij, dat een zeer goed geoefende militaire politie van onschatbare waarde is gedurende de militaire operaties. Tot dat oogenblik was de militaire politie alleen gebruikt om op de discipline en het naleven van de voorschriften voor den troep toe te zien. Een nauwgezette studie van de operaties gedurende den eersten wereldoorlog, samengevoegd met de ervaringen die wij bij onze oefeningen opdeden, brachten ons ertoe om de militaire politie tevens te gebruiken voor het regelen van het verkeer naar en gedurende den slag. Ten einde dit doel te bereiken werden speciale oefenscholen onder den Provost Marshal General opgericht. Zoo mogelijk werden oudere mannen voor de training benut. Het resultaat van deze pogingen bleek reeds gedurende den opmarsch door Frankrijk zeer groot te zijn, daar deze opmarsch hoofdzakelijk afhankelijk was van de in Normandië gelande troepen en voorraden. Later bij het ineenstorten van den Duitschen weerstand verrichtten zij wonderen bij de regeling van het dichte chaotische verkeer op de wegen waar troepen en aanvoeren, die in de richting van het front gingen zich mengen met millioenen gevangenen en terugkeerende burgers.

Bij de overgave van Duitschland op 8 Mei werd het militair gezag over het geheele gebied, waarin Generaal Eisenhower verantwoordelijk was, ingesteld.

De hergroepering der troepen in de verschillende bezettingszones zooals deze door de vier mogendheden in de Europeesche commissie van advies was vastgesteld, nam thans een aanvang. Op 5 Juni vergaderde Generaal Eisenhower in Berlijn met Veldmaarschalk Montgomery, Maarschalk Zukov en Generaal De Lattre de Tassigny en teekende aldaar voor de Ver. Staten een declaratie waarbij de 4 mogendheden zich het hoogste gezag in Duitschland toekenden. De Raad van Toezicht in Duitschland werd nu in overeenstemming met het vier-mogendheden protocol van de Europeesche commissie van advies ingesteld. Tegen het einde van Juni eindigde de verantwoordelijkheid van Generaal Eisenhower als Geallieerd Opperbevelhebber belast met het militair Gezag in Duitschland en tevens als Opperbevelhebber van de Amerikaansche bezettingstroepen. Hij werd daarna alleen verantwoordelijk voor de uitoefening van het Militair Gezag in de Amerikaansche bezettingszone.

Het gedeelte dat van Duitschland door de Ver. Staten is bezet, bestaat uit geheel Beieren, Wurtemberg, Hessen en Hessen-Nassau en het noordelijk deel van Baden, een gedeelte van Berlijn en de havens van Bremen en Bremerhaven. Lt. Gen. Lucius DuB. Clay is gevormachtigd militair gouverneur en was als vanger van Generaal Eisenhower de vertegenwoordiger in de coördineerende commissie van den Raad van Toezicht. Hij wordt bijgestaan door een staf van uitgezochte burger en militaire deskundigen.

Op het einde van den Duitschen veldtocht werd het Militair Gezag ook in Oostenrijk ingesteld. Officieren en manschappen die speciaal in de vraagstukken betreffende Oostenrijk waren getraind, vergezelden de troepen die de aan Amerika, Engeland en Frankrijk toegewezen deel en van het land bezetten en namen het burgerbestuur over. De uitoefening van het Militair Gezag in Oostenrijk wijkt van die van Duitschland af ofschoon het programma inzake het uitsluiten der Nazies en de demilitarisering ook in Oostenrijk wordt uitgevoerd daar de Vereenigde volkeren streven naar het herstel van een vrij en onafhankelijk Oostenrijk. De Geallieerde contrôle in Oostenrijk wordt gezamenlijk door Russische, Fransche, Engelsche en Amerikaansche commandanten, ieder in de hem toegewezen bezettingszone uitgevoerd. Het eenhoofdig bevel der Engelsche en Amerikaansche strijdkrachten in Oostenrijk is opgeheven. Alle zaken die Oostenrijk in zijn geheel aangaan worden door de vier commandanten te Weenen behandeld. Generaal Clark is de commandeerend generaal der Amerikaansche troepen en vertegenwoordigt als zoodanig de Ver. Staten in het bestuurslichaam der Geallieerde administratie in Oostenrijk. Ofschoon Oostenrijk een deel van het Europeesche operatiegebied uitmaakte is Generaal Clark als lid van deze Geallieerde bestuursraad direct verantwoordelijk aan de Joint Chiefs of Staff.

De bevrijding van de Philippijnen zou wat de uitoefening van het Militair Gezag betreft, groote moeilijkheden met zich mede hebben gebracht, indien de Regeering en de plaatselijk officieele personen niet dadelijk bij de eerste landingen van hun groote betrouwbaarheid hadden doen blijken en dadelijk waren aangevangen met het bestuur in handen te nemen. In overeenstemming met de Regeering werd gedurende den geheelen veldtocht op de Philippijnen de uitoefening van het Militair Gezag tot het aanvoeren van de noodzakelijke behoeften voor de bevolking beperkt. Van militaire zijde werden tusschen November 1944 en 1 Juli 1945 140.000 ton goederen als hulp voor de burgerbevolking aangevoerd.

De eerste groote operatie, die het noodig maakte het Militair Gezag over groote aantallen Japanners uit te oefenen, vond plaats op Okinawa. Op dit eiland werden waardevolle ervaringen opgedaan ten aanzien van wat later op de hoofdeilanden van Japan zou moeten geschieden. Er werd dan ook op dit

eiland door de Marine en het Leger in dezen samengewerkt.

De overgave van Japan is gevolgd door de bezetting van de verschillende strategische deelen op de vier voornaamste Japansche eilanden. Deze bezetting staat onder bevel van Generaal MacArthur.

Een belangrijke factor bij de overgave was het besluit, dat vanaf het moment der overgave de keizer en de Japansche Regeering volledig ondergeschikt zouden zijn aan den Opperbevelhebber. In den beginne werd het Militair Gezag hier niet zooals in Italië en Duitschland ingesteld. De besluiten van den Geallieerden Opperbevelhebber worden er nl. door middel van den Keizer en de Japansche regeering uitgevoerd.

ONZE WAPENS.

De groote mate van onvoorbereidheid van ons land en die van het Britsche Rijk gaven de landen van de As een zeer groot materieel voordeel in het begin van den oorlog. De Japansche veldtochten in China, de Italiaansche veldtocht in Ethiopië en het deelnemen van Duitsche en Italiaansche troepen aan den Spaanschen burgeroorlog hadden onze vijanden een kans geschonken hun nieuwe wapens op het slagveld te beproeven. Deze proefneming is van het grootste belang en moet bij elk wapen gebeuren, voordat men ze in groote getale laat aanmaken. Daar wij eenigen tijd kregen om onze hulpmiddelen te mobiliseeren gelukte het met de grootere industrieele capaciteiten van de Vereenigde Staten dit oorspronkelijk voordeel van den vijand in te halen.

Gedurende de laatste twee jaren was het Amerikaansche Leger goed uitgerust en bewapend. Als bewijs hiervan diene, dat wij onze operaties over de geheele wereld durfden uitstrekken met een strategische minderheid aan troepen. Hadden wij niet de overmacht in de lucht en ter zee gehad en tevens die in beweeglijkheid en vuurkracht, zoo was het ons nooit gelukt de tactische overmacht te krijgen op die punten die wij voor den aanval bestemden en was het ons tevens mislukt om den vijand te beletten sterkere krachten tegen ons in te zetten.

Vanaf het oogenblik van onze landing in Frankrijk tot aan het tijdstip dat de Geallieerden de Duitsche grens hadden bereikt overtroffen de Duitsche legers in het Westen onze aanvalstroepen in aantal. Generaal MacArthur landde op de Philippijnen met een kleinere strijdmacht dan die welke de Japanners aldaar bezaten. Deze laatsten waren vrijwel overal sterker in mankracht dan wij. Daarenboven waren wij op sommige oogenblikken de mindere van Duitschland en Japan inzake de ontwikkeling van speciale wapens. Het is dan ook opmerkelijk dat onze overmacht toch zoo algemeen en zoo beslissend bleek te zijn.

Het hoogtepunt van de technische ontwikkeling gedurende dezen oorlog was de uitvinding van de atoomspringstof. Het geweldige militaire voordeel van dit verschrikkelijke wapen was het gevolg van geluk, goede leiding en de hardnekkige pogingen om het te vinden. De uitvinding van de atoomkracht moet aan de Amerikanen een vertrouwen in de toekomst schenken, doch gelijktijdig zullen wij zeer voorzichtig moeten zijn om niet het slachtoffer van een te groot vertrouwen te worden. Deze geweldige uitvinding zal nl. niet steeds alleen in ons bezit zijn. In de vredesjaren tusschen de beide wereldoorlogen stonden wij Duitschland toe ons te overtreffen bij de ontwikkeling van tal van instrumenten, die militaire waarde hadden. Als gevolg hiervan ontwikkelden zij raketten, die op groote afstanden verschoten konden worden en een bestuurloos vliegtuig. Onze proefnemingen op dit gebied vingen eerst aan nadat de oorlog was uitgebroken. Het feit, dat wij Duitschland bij zijn onderzoekingen inzake de atoomspringstof wisten in te halen is zeer zeker geruststellend, maar een achterstand moet ons

niet meer overkomen.

Door de ontwikkeling van vliegtuigen en schepen in de Amerikaansche fabrieken verkregen de Geallieerden spoedig een kwalitatief en quantitatief voordeel over Duitschland en Japan. Op het oogenblik dat de groote luchtslagen in Europa en den Pacific werden gestreden waren de Amerikaansche vliegtuigen in aantal en hoedanigheid superieur aan dien van den vijand.

Ook de ontwikkeling van het zware lange-afstand bombardementstoestel in den vorm van de thans bestaande B-29 is onovertroffen. De Duitschers zelf bekenden, dat zij ook onze ontwikkeling op het gebied van den langen-afstand jager niet hebben kunnen voorzien. Wel waren het de Duitschers, die voor het eerst het toestel met straalaandrijving in gevecht brachten, maar dit was niet omdat wij op dit gebied ook geen voortgang hadden gemaakt. Op het oogenblik, dat deze vijandelijke jagers klaar waren om lucht te kiezen, was het hen alleen mogelijk zulks te doen in die gebieden, die door onze jagers werden beheerscht, waardoor zij werden gedwongen hen in het gevecht uit te probeeren. De Deutsche straaljagers konden slechts iets langer dan een uur in de lucht blijven; die van ons konden echter reeds een non-stop vlucht van San Francisco naar New-York uitvoeren.

Een ander vermeldenswaardig voorbeeld van iets waarin de Duitschers een voorsprong op ons hadden, was de zware tank. Gedurende den tijd tusschen den zomer van 1943 tot het voorjaar van 1945 bleken hun Tijger- en Pantser tanks sterker in het gevecht te zijn dan onze Sherman tanks. Dit was hoofdzakelijk het gevolg van het verschil tusschen de Deutsche pantsertactiek en de onze. Ook was er een groot verschil in onzen opmarsch naar het gevechtveld. Onze tanks moesten duizenden mijlen van overzee worden aangevoerd en met landingsbooten op de vijandelijke kust worden geland. Zij waren gedwongen talloze rivieren door middel van geïmproviseerde bruggen over te steken daar wij bij onze aanvallen de vaste bruggen achter de vijandelijke stellingen uit de lucht hadden vernield. Diegenen die niet door ons werden vernield werden door den vijand bij zijn terugtocht onbruikbaar gemaakt. Dit was in hoofdzaak de reden, dat wij geen zware tanks konden gebruiken. Het pantserwapen werd door ons hoofdzakelijk bij het uitbuiten van het succes gebruikt, d.w.z. wij wenschten onze tanks op groote afstanden in den rug van den vijand te gebruiken om zijn aanvoer- en verbindingswegen te kunnen aanvallen. Deze eischen brachten met zich mede, dat onze tanks in staat moesten zijn, zich zonder hoog benzine verbruik over groote afstanden te verplaatsen.

Hoewel dit het meest renderend gebruik van de tank voor ons was, was hiervan onvermijdelijk het gevolg, dat in tankslagen en bij aanvallen op vijandelijke stellingen onze tank in de minderheid was, vooral wanneer deze daarbij tegenover de zware Deutsche tanks kwam te staan. In begin 1944 was reeds besloten, dat een zware Amerikaansche tank, waarmede voortdurend proeven waren genomen, in massa-productie zouden worden aangemaakt. Als gevolg hiervan bereikte gedurende den winter van 1945 de „M-26" (Pershing) tank onze voorste lijn. Deze tank was gelijkwaardig aan de Deutsche, maar had het voordeel van een lichter gewicht (43 ton), grootere snelheid en meer uithoudingsvermogen. In denzelfden tijd begon men met twee nieuwe modellen, de T-29 en de T-30, wegende 64 ton, waarvan er één een 105 m.m. kanon met groote aanvangssnelheid voerde en de andere een 155 m.m.

Na de gevechten in Noord-Afrika en den veldtocht op Nieuw-Guinea bleek ons dat het gebrek aan voorbereiding in het maken van militaire werktuigen in vreedetijd, zou moeten worden ingehaald door eenige bijzondere maatregelen.

Als gevolg hiervan werd in het late najaar van 1943 door mij de deskundige, Kolonel William A. Borden uitgekozen, om onder algeheele onafhankelijkheid van het Departement van Oorlog, aan deze verdere ontwikkeling van de verschillende wapens te werken. Zijn eerste pogingen hadden tot doel onze wapens te verbeteren, die voor den strijd in de jungle tegen de Japanners waren bestemd. Als gevolg hiervan werd een 105 m.m. en een 155 m.m. mortier ontworpen en vlammenwerpers, raketten, afvuurinrichtingen, sleeën voor het verplaatsen van zware artillerie in de modder, verbeterde Bazooka-munitie en gekleurde rookgranaten, ontworpen, aangemaakt en over zee gezonden.

Eenigen tijd later werd door den Minister van Oorlog een afdeling aan het Departement toegevoegd, die belast werd met de taak om de ervaringen van de troepen te velde met die van het wetenschappelijk onderzoek in overeenstemming te brengen ten einde ons in den wedstrijd van het zoeken naar betere wapens op de eerste plaats te houden. Deze afdeling stond onder Generaal Majoor Stephan G. Henry en werd in October 1943 opgericht. Officieren werden naar het gevechtveld gestuurd ten einde zich op de hoogte te stellen van de ervaringen, die door de troepen werden opgedaan. Na hun terugkeer namen zij deel aan de proeven die met de nieuwe wapens werden gehouden en zoodra deze proefnemingen waren afgelopen werden de wapens naar het gevechtveld overgebracht om aldaar verder beproefd te worden alvorens hen in groote hoeveelheden aan te maken. Eenige voorbeelden hiervan zijn: vlammenwerpende tanks, luchtraketten, verbeterde grondtraketten, self-propelled zware artillerie en elektrische instrumenten voor het vaststellen van de juiste plaats van vijandelijke mortieren en geschut.

Bovendien bestudeerde deze afdeling alle nieuwe vijandelijke wapens, waarbij in het bijzonder studie werd gemaakt van het bombardeeren van de plaatsen vanwaar de VI werd afgeschoten en de aanvoer naar deze plaatsen. Het bombardeeren van deze stellingen werden zoo krachtig ter hand genomen, dat de VI geen bedreiging meer vormde voor onze invasie in Frankrijk.

In Augustus 1944 werd Generaal Henry door den Brigadier Borden opgevolgd, toen de eerstgenoemde officier hoofd van de Afdeling Personeel van den Generalen Staf werd. Er werd toen speciale aandacht gewijd aan de ontwikkeling van bestuurbare bommen, zware tanks, artillerie zonder terugloop, raketten, radar en nachtkijkers, terwijl tevens de aanmaak en de verscheping van deze verbeterde typen werd bevorderd.

In verschillende opzichten was de kleeding van den Amerikaanschen soldaat voor het gevecht zoo goed, dat een vergelijking met iederen anderen soldaat kon worden doorstaan. Het beginsel van het gebruik van verschillende lagen gaf de grootst mogelijke beveiliging bij een groote mate van bewegingsvrijheid. Schoenen met rubberzolen en leeren bovenstukken, die met zware ski-sokken en een vilten binnenzool werden gedragen bleken in staat onze troepen afdoende tegen den bij koud weer en natten grond optredenden loopgraaf-voet te beschermen. Er bestaat nu eenmaal geen kleeding, die den man gedurende het gevecht onder alle omstandigheden afdoende kan beschermen, doch het is mogelijk geweest om hem voldoende bescherming te geven, zoodat groote verliezen als gevolg van het klimaat uitbleven. Wij hebben dit zoowel in Europa als op de slagvelden in het Oosten weten te bereiken, doch een der grootste moeilijkheden bleef steeds het verkeerd gebruik van kleeding en uitrusting door den man zelf.

Het Amerikaansch leger werd ongetwijfeld beter gevoed dan welk leger ooit is geweest. Niettegenstaande dat is de voeding tijdens het gevecht nooit gelijk aan die in een kamp of een kantonnement en zeker niet gelijk aan die welke de

man thuis is gewend. Het veldrantsoen moet duurzaam, compact en gemakkelijk draagbaar zijn. Het vraagstuk om de troepen van een smakelijken maaltijd te voorzien is reeds eeuwen oud, doch de ontwikkeling van het Amerikaansche veldrantsoen gedurende dezen oorlog berustte op een geheel nieuw principe.

Het gevechtsrantsoen „C” en „K” gaf een verscheidenheid waarvan men eenige jaren te voren niet had gedroomd. Het „C” rantsoen, waarop veel gemakkelijke kritiek is uitgeoefend, was met 10 verschillende vleeschsoorten samengesteld vleesch en boonen; vleesch en groenten als stew verwerkt; vleesch en spaghetti, ham, eieren en aardappelen; vleesch en piepkuiken; vleesch met rijst; Frankforter worstjes en boonen; varkensvleesch en boonen; ham en limaboonen en kip en groente. Deze rantsoenen konden den man onder de moeilijkste omstandigheden bereiken. Indien er meer tijd voor de bereiding van het voedsel was, werd aan de troep het „10 in 1” rantsoen gegeven, dat groente, fruit en dessert in blik, chocolade en andere genotmiddelen, alswel gebraden biefstuk, gebraden varkensvleesch e.d. vleeschsoorten bevatte; zelfs Hamburger worstjes in blik werden hierbij verstrekt. Wanneer de troepen te velde onder vuur waren, kregen zij het „B” rantsoen dat een groote verscheidenheid, afhankelijk van de omstandigheden, bevatte. Daar er onder deze omstandigheden meestal geen gelegenheid was om bevroren en verduurzaamd voedsel te verstrekken, bestond dit rantsoen uit groenten, vleesch, vruchten, gedroogde aardappelen en eieren e.d. in blik. Dit is zeker niet te vergelijken met verse eieren, vleesch en groente zooals men dat thuis krijgt, maar het was een groote verbetering vergeleken bij het veldrantsoen dat men vroeger gebruikte. In de meer achterwaarts gelegen gebieden, waarheen het voedsel vlugger verscheept en in koelkasten bewaard kon blijven, werd het „A” rantsoen verstrekt. Indien men deze Amerikaansche legerrantsoenen met het Japansche rantsoen van 1½ pond rijst en een kleine hoeveelheid vleesch of visch per dag vergelijkt, dan springt het onderscheid hiermede wel sterk in het oog. De Japansche soldaat echter klaagde niet over zijn voedsel daar hij thuis slechts aan weinig meer gewend was.

Bij de grootere veldslagen zooals wij die in Noord-Afrika, Italië, Frankrijk en Deutschland hebben gestreden met het doel om de vijandelijke strijdkrachten te vernietigen, speelt de bewapening en de uitrusting van de Infanteriedivisie en de wijze waarop deze wordt gebruikt een zeer voornamelijk rol. Een land zooals Deutschland met een landurige militaire ervaring, dat zijn krachten al sinds jaren op het verkrijgen van een sterk leger had geconcentreerd, bezat een groote voorsprong op eenige zoo niet alle infanteriewapens. Bij enkele van deze wapens wist het Deutsche leger zijn voorsprong tot het einde van den oorlog te behouden. Dit was o.a. het geval met het 88 m.m. kanon met driedelig doel, dat onze troepen voor het eerst in Noord-Afrika leerden kennen. Op dat oogenblik bezat het Amerikaansche leger een dergelijk wapen, in het 90 m.m. kanon, dat een grooter indringingsvermogen bezat, doch hier stond tegenover dat de Duitschers hun kanon op het slagveld al sedert eenige jaren in groote hoeveelheden hadden beproefd. Het Amerikaansche leger bezat op dat oogenblik echter geen voldoende hoeveelheid van deze stukken en was daarenboven genoodzaakt allereerst de tekortkomingen ervan te verbeteren.

In den Spaanschen burgeroorlog hadden de Duitschers de 88 m.m. als een anti-tankwapen en een wapen tegen levende doelen beproefd doch het slechts als luchtdoelkanon bekend gemaakt. Toen wij er voor het eerst tegenover kwamen te staan, werd het in de bovengenoemde drie functies met doodelijke uitwerking gebruikt. Een kanon van 88 m.m. kon eenige pantsergranaten op onze tanks

afvuren, daarna plotseling eenige brisantgranaten op onze infanterie verschi-
ten en een oogenblik later zijn vuur op vliegtuigen richten, die de operatie steun-
den. Ons 90 m.m. kanon bezat deze mogelijkheden niet, het kon niet als een
anti-tankkanon worden gebruikt en voorts was het ons niet mogelijk er meer-
dere soorten munitie mee te verschietsen. Daarenboven hadden wij ook niet
de groote aantallen gereed die de Duitschers ervan hadden.

Een ander Duitsch voordeel gedurende het grootste deel van den oorlog was
hun buskruit. De Deutsche munitie werd met een rookloos en vlamloos kruit
verschoten, dat zoowel gedurende den nacht als overdag voor de Duitschers
een groot voordeel beteekende voor de onzichtbaarheid van hun opstellingen.
De Amerikaansche geweschutters, mitraillisten en artilleristen verraadden
steeds hun opstelling door mondingsvuur of rook. De Deutsche voorbereidingen
hadden het mogelijk gemaakt een hoogwaardig kruit te ontwikkelen dat bedoe-
de eigenschappen in hooge mate bezat en zij hadden dit in groote hoeveelheden
aangemaakt. Na den vorigen oorlog hadden wij deze zaken zeer zeker eveneens
wetenschappelijk in onze groote kruitfabrieken moeten onderzoeken. Voor al
deze zaken bestond destijds echter weinig belangstelling.

Het met zorg ontwerpen van plannen, het uitbuiten van de hulpbronnen
die wij bezaten, gevoegd bij onze groote economische capaciteiten, gaven het
Amerikaansche leger twee groote voordeelen boven de Duitschers. Een ervan
was het semi-automatische Garandgeweer, dat de Duitschers nooit hebben kun-
nen namaken. Het is interessant om de ontwerpen en de beslissingen na te gaan,
die ons destijds het Garandgeweer deden invoeren dat ons zoo'n groote vuurkracht
bezorgde, vooral wanneer wij daarbij letten op de wijze waarop de voorstellen
van het Departement van Oorlog in dezen waren tegengewerkt.

De hoofdvuurkracht van de sectie zetelt in zijn automatische wapens. Deze
wapens waren in dezen oorlog voor de Vereenigde Staten de automatische
browninggeweren. Reeds voor den oorlog beschikte het leger over honderd-
duizenden van deze wapens.

Gedurende den oorlog kwam het ter sprake dit wapen door andere types te
vervangen, maar indien men zulks gedaan had, zou dit groote productie moei-
lijkheden hebben gegeven. Inplaats daarvan werd besloten het automatisch
geweer te verbeteren en het zwaartepunt geheel op de productie van het
Garandgeweer te leggen.

De Duitschers daarentegen bewapenden hun kleine infanterie-eenheden
met een nieuw type lichte mitrailleur, welke juist voor den oorlog was ont-
wikkeld. Hun normaal geweer moest aan het eind van den oorlog nog steeds
met de hand worden geopend. Wel hadden zij eenige halfautomatische geweren
geconstrueerd, doch deze bleken niet te voldoen en werden dan ook niet
in groote getale ingevoerd. In hun pogingen om de vuurkracht van hun
infanterie op te voeren waren zij ons echter de baas door de vervaardiging van
den pistool-mitrailleur die wij eerst tegen het einde van den Europeeschen oorlog
in voldoende hoeveelheden bezaten. Ons vuuroverwicht als gevolg van het
semi-automatische geweer bleef echter gehandhaafd.

Het grootste voordeel bij de uitrusting van het Amerikaansche leger bestond
in onzen uitgebreiden voorraad motorvoertuigen en vooral in het gebruik van
de jeep en den 2½ ton vrachtwagen. Deze vervoermiddelen, die van groot belang
bleken voor het vervoer en den aanvoer van onze troepen gedurende den slag,
vormden een groot voordeel tegenover het Deutsche gebruik van levende trek-
kracht bij hun normale infanteriedivisie. De Vereenigde Staten, die bij de
vervaardiging hiervan gebruik maakten van de groote capaciteiten van de

automobiellindustrie, konden niet alleen voor hun eigen voorraad zorgen maar hielden voldoende over om het Engelsche leger hiermede uit te rusten en daarenboven nog groote voorraden naar het Roode Leger te sturen.

Het groote voordeel van gemotoriseerde transporten werd eerst recht duidelijk nadat wij op de kust van Normandië waren geland. Het motorvervoer had nl. in de bergen van Tunis en Italië wel eenige moeilijkheden met zich medegebracht maar eenmaal in Frankrijk bleek de beweeglijkheid van onze divisies ver boven die van den vijand uit te gaan. De Duitschers ontdekten te laat, dat hun leerstelling, die een van hun Stafofficieren te Berlijn vlak voor den oorlog aan Generaal Wedemeyer mededeelde, als zou de vrachtauto geen plaats op het gevechtveld innemen, niet juist was. Met dit gezegde wilde hij echter uitdrukken, dat een ongepantserd voertuig te kwetsbaar zou zijn om in de vuurzone op te treden.

Bij het bericht van een nieuw vijandelijk wapen of een nieuw stuk vijandelijke uitrusting had dit gewoonlijk een hevig publiek debat in ons land ten gevolge. Dit was speciaal het geval indien men hierbij het leger verweet, dat het tekort was geschoten inzake zijn bemoeienis om het beste te verkrijgen. Dergelijke voorvallen vormden steeds een lastig vraagstuk voor het Departement van Oorlog. In de eerste plaats stond hierbij het moreel van den strijdenden man op den voorgrond, daar, indien zijn vertrouwen in onze wapenen en in de legerleiding zou worden geschokt, zulks geheel ten voordeele van den vijand zou zijn. De Amerikaansche soldaat heeft een levendige verbeelding, wil gaarne steeds iets nieuws hebben en kent gaarne aan de vijandelijke wapens een hoogere uitwerking toe dan deze werkelijk bezitten. Dit laatste is natuurlijk, daar de vuurkracht van een wapen een grooteren indruk maakt wanneer men het ontvangt dan wanneer men het geeft. Indien men nu zijn vertrouwen zou schokken zou de uitwerking hiervan een grooten terugslag met zich mede kunnen brengen. Iedere commandant moet er op uit zijn om zijn troep een beter gebruik bij te brengen van de wapens en de uitrusting, welke zij bezitten. Het beste voorbeeld hiervan vinden wij bij het juiste tactische gebruik van de Amerikaansche Mediumtank.

Een andere factor die hiermede samen hangt is het voordeel, dat de vijand verkrijgt, wanneer men hem mededeelt, welke van zijn wapens ons het hardste treffen. Hiermede hangt samen, dat men evenmin den vijand moet mededeelen welke maatregelen men vermoedelijk zal nemen om een gebrek in zijn eigen bewapening of in een eigen wapen te verbeteren. Indien een mitrailleur na één of twee vuurstooten of op groote hoogte weigert bericht men dit ook niet aan den vijand, evenmin zal men hem willen mededeelen, dat een nieuw wapen in beproeving is of op het punt staat in gebruik genomen te worden.

In sommige besprekingen in de pers over dit onderwerp werd op de afdeeling, die de wapens en uitrusting verzorgde, kritiek uitgeoefend, dat de troepen niet over betere wapens beschikte. Deze afdeeling vervaardigde echter hetgeen werd opgedragen en deze opdrachten kwamen van den Generalen Staf, waarvan ik het verantwoordelijk hoofd ben. Zij waren het gevolg van de rapporten, die ik van de strijdende troepen en de luchtmacht door middel van hun commandanten te velde ontving.

Ten aanzien van verschillende andere wapens en uitrustingsstukken der infanteriedivisies, zooals mitrailleurs, mortieren, artillerie en persoonlijke uitrusting verschilde het Amerikaansche en Duitsche Leger niet veel van elkaar. De Duitsche infanterie raket, de z.g. Panzerfaust, had een grootere uitwerking, dan de Amerikaansche Bazooka, die eerder was ontworpen. Wij geloofden echter,

dat het gebruik van groote hoeveelheden zware artillerie beter geschiedde, dan dat bij de Duitschers het geval was en veel beter dan bij de Japanners. Ofschoon onze zware artillerie boven de 105 m.m. ongeveer gelijk was aan die van de Duitschers, is de mate van gebruik hiervan één van de beslissende factoren bij de verschillende veldslagen over de geheele wereld geweest.

Op het gebied van de bewapening der vliegtuigen was het Amerikaansche materiaal uitstekend. De 50 m.m. luchtdoelmitrailleur was een van de betrouwbaarste wapens in den oorlog. De laatste verbeteringen hadden dit wapen een vuursnelheid van 1200 schoten per minuut gegeven. Het Duitsche 30 m.m. vliegtuigkanon had een Amerikaansch evenbeeld in het 37 m.m. kanon. De nieuwste Amerikaansche uitvoering van dit wapen had een aanvangssnelheid van 3000 voet per seconde. De Japanners gebruikten oorspronkelijk een 37 m.m. kanon dat op verouderde beginselen was gebaseerd. Het Amerikaansche 75 m.m. kanon dat in vliegtuigen werd gebruikt was een zwaarder kanon dan overal elders werd gebruikt.

Amerikaansche bommen en hun nieuwste buizen en richtmiddelen stonden ver bovenaan. Ook het Amerikaansche zware materieel zooals tractors, graafmachines, spoorwegmaterieel, brugmaterieel e.d. bleken tijdens het gevecht uitstekend te voldoen.

De radar die door de Vereenigde Staten en Engeland was ontwikkeld was beter dan die van Deutschland en Japan. Onze radar-instrumenten die de vliegtuigen in de lucht opzochten en het luchtdoelgeschut hierop richtten waren nauwkeuriger dan die van den vijand. Ook de afstanden waarop de Amerikaansche radar-instrumenten vliegtuigen en schepen ontdekten waren grooter dan die van de Duitsche. De Japansche radar stond op een veel lager peil.

In de Vereenigde Staten en Engeland werd groote waarde gehecht aan de radar in vliegtuigen, die voor de ontdekking van de onderzeeboten werd gebruikt. De Minister van Oorlog hield op den aanmaak van al deze aangelegenheden nauwkeurig toezicht en onze radar-richtkijkers, tezamen met onze radio-navigatiemiddelen, veroorloofden ons onder de moeilijkste weeromstandigheden met groote nauwkeurigheid Duitsche en Japansche doelen te bombardeeren.

Ook op het gebied van landingsschepen hebben de Vereenigde Staten en Engeland groote vorderingen gemaakt. Het feit, dat wij bij elken veldtocht in dezen oorlog eerst moesten landen en daarna den vijand aanvallen, was hierbij van grooten invloed. Niets kon een vergelijking doorstaan met onze groote landingsschepen, met hun landingsbruggen in de voorstevens en het groote aantal andere kleine landingsbooten, die onze legers van Noord-Afrika tot Okinawa aan land brachten. De oorspronkelijke ontwikkeling van deze speciale schepen was mede aan Lord Louis Mountbatten te danken, die hiervoor een specialen Staf van Engelsche Commando's onder zijn bevelen had.

Onze industrieele krachten waren niet enkel gebaseerd op de uitrusting van ons eigen leger maar tevens op die van alle Verbonden Volkeren. Het materieel, dat als „lend-lease” aan de Geallieerden werd overgedragen had een waarde van meer dan 20 milliard dollar. De kosten van de uitrusting van een Amerikaansche pantserdivisie is 34 millioen, de uitrusting van een infanteriedivisie kost 10 millioen. Indien men op deze wijze zou willen berekenen wat Amerika aan zijn bondgenooten heeft gegeven, dan zou dit gelijk staan met het materieel van 588 pantserdivisies of 2000 infanteriedivisies.

Naar het Engelsche Empire gingen voldoende vliegtuigen om 4 luchtmachten ter grootte van onze 9e Luchtmacht, zooals die op D-dag in Europa werd ingezet, uit te rusten. Op dat oogenblik was de 9e de grootste luchtmacht ter wereld.

Amerikaansche grondstoffen maakten het mogelijk, dat de Engelsche oorlogsindustrie intact bleef, maar daarenboven werd volledig afgewerkt materieel naar Engeland verscheept, dat gedurende de laatste twee jaren 76.737 jeeps, 98.207 vrachtwagens, 12.431 tanks en 1.031 stukken zwaar geschut bedroeg.

De Sovjet Unie kreeg duizenden tonnen Amerikaansche grondstoffen om zijn eigen oorlogsindustrie op gang te houden; daarenboven werd geheel afgewerkt materieel gezonden. Gedurende de laatste twee jaren stuurden wij de Sovjets 28.356 jeeps, 218.888 vrachtwagens, 4.177 tanks en 252 stukken zware artillerie. De beweeglijkheid en de aanvoer van het Roode Leger werd daarenboven vergroot door Amerikaansche locomotieven, rails en ander spoorwegmaterieel. Voorts werden voldoende vliegtuigen gezonden om twee luchtmachten uit te rusten gelijk aan onze 9e Luchtmacht.

Vrijwel al het materieel dat bij het nieuwe Fransche Leger werd gebruikt, dat ten tijde van de Duitsche overgave uit 12 geheel uitgeruste divisies bestond, kwam van de Vereenigde Staten. De Fransche tactische luchtmacht, die dit leger steunde, was eveneens met Amerikaansche vliegtuigen uitgerust.

De hulp, die aan China kon worden gegeven werd beperkt door den aanvoer door de lucht, die door groote vlieghoogte en stormen boven de Himalaya met groote moeilijkheden had te kampen. De Chineesche divisies en de hen steunende troepen die de opening van de Stilwell-Road mogelijk maakten, waren door ons getraind en uitgerust. De Chineesche legers, die de Japansche opmarsch in de omgeving van Chungking en Kunming tot staan hadden gebracht, beschikten eveneens over eenig Amerikaansch materieel. De hulp die tot op heden aan China is gegeven bedraagt meer dan 500.000.000 dollar, waarbij nog de uitgaven geteld zouden moeten worden aan vervoermiddelen zoowel op den grond als in de lucht, die in Indië en Burma werden gebruikt ten einde dit materieel naar China te verschepen.

Als tegenprestatie voor de wapens en het materieel, dat op „lend-lease” door de Amerikanen over de geheele wereld werd geleverd kregen wij hulp terug in de vorm van de z.g. „Reverse lend-lease”. Deze hulp was in het eind van 1944 reeds opgelopen tot een bedrag van 4 milliard dollar. Zij bestond hoofdzakelijk uit inkwartiering, uitrusting van bases en voedsel. Gedurende de periode, dat men zich voor de invasie van Europa gereed maakte, kregen de Amerikaansche strijdkrachten in Engeland aldaar de waarde van één scheepslanding uitrusting, voedsel en materieel tegen twee hiervan uit de Vereenigde Staten.

Aan de rantsoenen die onze troepen in het Vereenigd Koninkrijk ontvingen werd 436.000.000 pond voedsel, hoofdzakelijk versche vruchten en groenten uit Engeland en thee, cacao en andere voortbrengselen uit het Engelsche Empire toegevoegd. Onze strijdkrachten in den Pacific en in Azië kregen 1.835.000.000 pond voedsel uit Australië, 800.000.000 pond uit Nieuw-Zeeland en 524.000.000 pond uit Indië. Een groot gedeelte van den bouw van onze bases in Australië, Nieuw-Zeeland en Indië werd onder de bepalingen van de „Reverse lend-lease” tot stand gebracht. De Engelsche raffinaderijen in Abadan aan de Perzische Golf leverden onzen strijdkrachten 259.000.000 gallons vliegtuigbenzine.

DE STRIJDKRACHTEN.

DE MANKRACHT.

Het mobiliseeren van mankracht voor dezen oorlog had bij de overgave van Duitschland zijn hoogtepunt bereikt; daarna nam het onmiddellijk sterk af. In den zomer van 1943 had men besloten het leger op te voeren tot 7.700.000 man,

een sterkte die men dacht noodig te hebben bij de uitvoering van verschillende strategische opdrachten.

Bij het einde van den oorlog in Europa was de werkelijke sterkte van het leger plus de verschillende noncombattanten ongeveer 8.300.000 man. De noncombattanten bestonden uit 500.000 man, die in hospitalen werden verpleegd, waaronder tevens waren begrepen 100.000 man, die ontslagen werden omdat zij voor den actieven dienst niet langer geschikt waren. Bovendien waren nog 100.000 man als aanvulling onderweg, zoodat het totaal hiervan 600.000 man was.

In het voorjaar van 1945 toen het duidelijk werd, dat de overwinning in Europa spoedig zou zijn te verwachten, werd de sterkte aan officieren en manschappen, die voor den oorlog in den Pacific noodig zouden zijn, bepaald op 6.968.000 man. Het werd hierdoor mogelijk om hen die hiervoor het meest in aanmerking kwamen onmiddellijk te demobiliseeren.

De techniek, die bij de mobilisatie voor dezen oorlog in Amerika werd toegepast was eenig in de geschiedenis. De gewijzigde omstandigheden brachten veel nieuwe factoren met zich mede. Vermoedelijk bestond het grootste voordeel dat de Geallieerden bezaten, uit de groote productie-capaciteit van de Amerikaansche industrie. Om dit voordeel niet verloren te laten gaan moest men bij de oproeping hiermede rekening houden. Wij hadden nl. de opdracht zoowel onszelf als de Geallieerden te bewapenen en gelijktijdig een groote strijdmacht op te bouwen. Daarenboven zouden onze verbindingslijnen zich over de geheele wereld uitstrekken, hetgeen wederom een groot aantal menschen kostte.

Daar wij bij onze operaties steeds een oceaan moesten oversteken hadden wij een sterke marine en een groote koopvaardijvloot noodig. Eveneens bestond groote behoefte aan goed werkende wetenschappelijke en technische diensten teneinde de overwinning ten koste van een zoo gering mogelijk aantal menschenlevens te verkrijgen. Deze verschillende diensten vroegen een groot aantal mannen en vrouwen, waarbij het noodig was dat het juiste aantal hiervan de belangrijkste dingen deden in den tijd dat deze het meest noodig waren. Het hoeft geen betoog, dat de aanvragen om mankracht zoowel voor de industrie als voor de verschillende operatietooneelen steeds weer opnieuw een moeilijk op te lossen vraagstuk was.

Men had geschat, dat het aantal Amerikaansche mannen dat voor actieven dienst geschikt was tusschen de 15 en 16.000.000 lag. Degenen die voor de marine en de koopvaardijvloot waren bestemd moesten echter een hoogen voorrang krijgen. Het leger besloot dan ook niet meer dan 7.700.000 man te gebruiken. Voordat wij echter den strijd konden aanbinden moesten wij onze verbindingslijnen hebben verzekerd en ons oefensysteem benevens onze aan- en afvoer op peil hebben. Gezien de bovengenoemde sterkte van het leger was het noodig dat de verschillende hulpdiensten op 1.751.000 man werden bepaald.

Voorts was het duidelijk, dat onze eerste offensieve acties alleen vanuit de lucht konden plaats vinden, waarbij wij het voordeel zouden verkrijgen dat 's vijands weerstand sneller zou worden gebroken als onze luchtaanvallen heviger zouden zijn. De luchtsrijdkrachten kregen dan ook 2.340.000 man toegewezen waarbij zij de beschikking kregen over de mannen, die zoowel fysiek als technisch het beste waren ontwikkeld.

Elk operatietooneel had voorts nog behoefte aan mankracht boven die welke voor het leger, de luchtmacht en de aan- en afvoertroepen waren aangewezen, zoodat nog 423.000 man extra werden bestemd voor de verschillende hoofdkwartieren, die over de geheele wereld waren verspreid.

Al deze maatregelen hadden tot gevolg, dat aan onze grondstrijdkrachten inplaats van 7.700.000 man slechts 3.186.000 man werd toegewezen. Ook was

het bij het begin van den oorlog niet mogelijk met eenige juistheid te schatten hoeveel troepen wij voor het winnen van den oorlog zouden nodig hebben. De juiste resultaten die door den modernen luchtoorlog zouden worden verkregen waren evenmin bij benadering te schatten.

Het was bekend, dat wij onze grootste verliezen niet alleen zouden krijgen ten gevolge van het vijandelijk vuur, maar ook door optredende ziekten als gevolg van de omstandigheden waaronder de man zou moeten vechten. Voorts moesten wij een nauwkeurige schatting trachten te maken van de waarde en hoeveelheid der troepen, die de vijand tegenover ons in gevecht zou kunnen brengen, benevens het aantal strijdkrachten dat onze Geallieerden ter beschikking konden stellen. Van 7 December 1941 tot na Stalingrad en El Alamein was het vrijwel onmogelijk de resultaten te voorspellen die de toen in gang zijnde slagen in Oost-Europa en Noord-Afrika zouden hebben. Als laatste factor dient nog vermeld te worden dat onze sterkte te velde gedurende dien tijd nog zeer afhankelijk was van de geringe mogelijkheden om de troepen op te leiden, mogelijkheden die op dat oogenblik echter werden uitgebreid.

Als gevolg van het bovenstaande begonnen wij begin 1942 het leger op te bouwen op een totale basis van 3.600.000 man. Een sterkte die het ons mogelijk zou maken 71 divisies op te leiden, t.w. 59 infanteriedivisies (waarbij inbegrepen 18 van de National Guard), 10 pantserdivisies en 2 cavaleriedivisies. Deze strijdmacht was de grootste die wij konden africhten, uitrusten en van een kern van officieren en onderofficieren voorzien. In het midden van 1942 toen de maatregelen voor een invasie in Frankrijk en Noord-Afrika vasten vorm begonnen aan te nemen bleek het nodig om over meer hulptroepen te kunnen beschikken. Ook aan deze aanvragen moest worden voldaan. Het leger had op het eind van dat jaar een sterkte van 5.397.674 man bereikt. Gedurende 1942 echter waren wij bezig de voor 1943 benodigde sterkte te berekenen, die zooals wij dachten het leger zijn grootst mogelijke mankracht zou geven. De voorstellen spraken van 8.248.000 officieren en manschappen. Oorspronkelijk had men gedacht dat hieruit 105 divisies zouden kunnen worden opgebouwd, later werd het duidelijk dat hieruit slechts 100 divisies konden worden gevormd. In het midden van 1943 bleek dat dit plan een te grooten aanslag op de beschikbare mankracht zou plegen. Gelukkig echter was op dat oogenblik Stalingrad voorbij en vertoonden de Sovjetlegers een tonemende offensieve kracht.

Kort na de Trident-conferentie te Washington, waar het mogelijk bleek om voor het eerst de te volgen strategie over de geheele wereld vast te stellen, waardoor het tevens mogelijk werd een juister inzicht inzake de benodigde mankracht te krijgen, brachten wij onze plannen terug tot een legersterkte van 7.700.000 man.

Dit plan zag dus af van 548.000 man die oorspronkelijk voor het leger waren bestemd. Het aantal divisies werd hiertoe tot 90 teruggebracht, waaronder drie z.g. lichte divisies waren begrepen, die voor den oorlog in de jungle en de bergen waren bestemd. Later nog werd de 2e Cavalerie divisie, die toen in Noord-Afrika was, ontbonden om de noodige hulptroepen te leveren die bij de landing in Noord-Frankrijk nodig waren. Tezelfder tijd werd het personeel voor de luchtmacht vastgesteld voor het bemannen van 273 gevechtsgroepen die zouden bestaan uit 5 zware bombardementsgroepen (B-29's en 32's), 96 zware bombardementsgroepen (Flying fortresses en Liberators), 26 middelbare bombardementsgroepen, 8 lichte bombardementsgroepen, 87 groepen jagers, 27 groepen transportvliegtuigen en 24 verkenningsgroepen.

Op het eerste gezicht lijken de bovenstaande getallen zeer klein voor een land,

dat zoo groot is als het onze. Duitschland met een bevolking van 80.000.000 had 313 divisies gemobiliseerd, Japan bracht 120 divisies in het veld, Italië 70, Hongarije 23, Roemenië 17, Bulgarije 18.

De Sovjets voerden een programma uit, dat 550 divisies te velde zou brengen, Engeland meer dan 50, de Chineezzen meer dan 300 alhoewel de sterkte van deze divisies slechts weinig meer dan die van een regiment bedroeg. Toch waren wij de tweede van onze bondgenooten inzake het aantal mannen en vrouwen, welke voor militairen dienst werden opgeroepen en de derde de vijandelijke naties medegerekend. De Sovjets brachten 22.000.000 mannen en vrouwen in gevecht en ten tijde, dat de Duitschers werden verslagen was hun sterkte 17.000.000. Ons grootste aantal gemobiliseerden was 14.000.000. Het Britsche Empire mobiliseerde 12.000.000 en China 6.000.000.

Gedurende dezen oorlog namen dan ook 93.000.000 mannen en vrouwen daadwerkelijk aan het conflict deel. Gelukkig voor ons bevond zich het grootste gedeelte aan de zijde van de Vereenigde Volkeren. De totale mobilisatie van de Geallieerden omvatte 62.000.000 mannen en vrouwen, terwijl de vijand slechts over 30.000.000 beschikte. Voorts bleek uit de bovengenoemde cijfers hoezeer het zwaartepunt door de Ver. Staten op den luchtoorlog, en op de wapen- en materieelproductie voor zichzelf en voor onze Geallieerden was gelegd. Het feit dat de oorlog 3000 tot 9000 mijl van onze kust werd gevoerd vorderde uit den aard der zaak veel personeel.

Onze legersterkte was ten aanzien van onze bevolking in verhouding veel kleiner dan die bij den vijand. Aan den anderen kant waren deze cijfers gunstig daar zij er op waren berekend, dat het met behulp van ons oefenstelsel mogelijk zou zijn 89 divisies en 273 luchteenheden ook gedurende de gevechten doorlopend op sterkte te houden. In vroegere oorlogen had men meestal het systeem toegepast om zooveel divisies te formeeren als de beschikbare mankracht toeliet. Deze divisies vochten dan totdat zij niet veel meer dan ledige geraamtes waren, waarna zij uit de voorste lijn werden teruggenomen en in achterwaarts gelegen gebieden weer op sterkte werden gebracht. In 1918 was de AEF. genoodzaakt de sterkte van zijn divisies te verminderen en ook om de in Frankrijk nieuw aankomende divisies te ontbinden ten einde de gevechtssterkte van de andere divisies op peil te houden. Het systeem, dat wij in dezen oorlog volgden bracht met zich mede, dat wij rechtstreeks versterkingen uit de oefencentra naar de divisies in voorste lijn stuurden, zoodat deze doorlopend op volledige sterkte konden blijven. Hetzelfde geschiedde bij de luchtmacht.

Dit systeem stelde ons in staat volledig volgens onze verschepingsprogramma's te werk te gaan, de marine, de luchtbombardementen alsmede den aanvoer en de productie op peil te houden en gelijktijdig onze krachten te behouden, die wij voor den eindslag noodig hadden. Er waren echter nog andere voordeelen aan verbonden. Hoe meer divisies een legercommandant onder zijn bevelen heeft, des te meer aanvulling in menschen en materieel hij noodig heeft en des te grooter zijn verkeers- en aanvullingsmoeilijkheden zullen zijn; indien de divisies kleiner in aantal zijn, doch op gevechtssterkte blijven, is ten allen tijde de aanvalskracht hiervan dezelfde en zijn de andere problemen geringer.

Toen wij de grootte van ons leger hadden bepaald, was het onmogelijk geweest om hierbij reeds dadelijk een juist inzicht te hebben van de verliezen, die hierbij zouden optreden. Het was echter duidelijk dat deze verliezen als gevolg van vijandelijk vuur, ziekte en overgrootte inspanning een noodzakelijk gevolg zouden zijn. Daar echter iedere oorlog van den voorgaande verschilt, is een juiste bepaling van deze verliezen niet mogelijk; daarenboven waren op ieder gevechtsterrein

deze verliezen verschillend en ook verschilden zij van maand tot maand op hetzelfde terrein.

Voorts bleek, dat door de groote afstanden tusschen de oefencentra en het gevechtsterrein en mede door het feit, dat het zeer moeilijk was om de verliezen ver vooruit te kunnen schatten, men steeds een voldoende aantal reserves gereed moest hebben. Sommige van de geschatte aanvullingen waren juist, anderen waren dit niet. Een juiste voorspelling zou rekening moeten houden met zooveel verschillende factoren die allen onzeker waren, dat de uitkomst hiervan ons niet veel verder zou brengen. Wel kregen wij ervaring op dit gebied naarmate de oorlog voortgang vond doch ook deze berekeningen bleken niet altijd juist. Na den veldtocht in Noord-Afrika scheen het alsof wij vermoedelijk met zware verliezen bij onze pantsertroepen rekening moesten houden. Als gevolg van deze overweging vormden wij voor de operatie op Sicilië een vrij groote reserve aan tankbestuurders en tankbemanning, terwijl wij gelijktijdig de opleiding van dit personeel in de Ver. Staten uitbreidden.

Toen wij echter eenmaal op Sicilië aan wal waren, rukte ons pantserwapen snel op zonder hierbij veel weerstand te ondervinden, zoodat slechts geringe verliezen optraden. Daarna bij onzen overgang naar Italië bleek het terrein weinig geschikt voor het gebruik van pantserwagens met gevolg, dat wij een groote reserve aan tankbemanning bezaten en een gebrek aan voldoende infanteristen om onze verliezen in voorste lijn te kunnen aanvullen.

Groote moeilijkheden inzake het tekort aan mankracht traden op gedurende de zware gevechten in den herfst van 1944 en den winter van 1944—1945, zoowel in Europa als op de Philippijnen. Niettegenstaande deze moeilijkheden waren die bij den vijand aanzienlijk grooter en bestond een Deutsche divisie uit minder dan 5000 man.

Bij de gevechten in de Siegfried lijn, die aan onzen opmarsch naar den Rijn voorafgingen, was het weer zeer slecht en hadden onze troepen sinds de landing in Normandië in Juni vrijwel aan één stuk gevochten. Het gebrek aan voldoende havens (Antwerpen was nog niet in Geallieerde handen gevallen) maakten het niet mogelijk om bij de legerkorpsen over een extra divisie als legerkorpsreserve te beschikken, waardoor het niet mogelijk was de divisies in voorste lijn geregeld af te lossen.

De voor dit doel bestemde divisies bevonden zich in Engeland en in N.W.-Frankrijk doch de slechte spoorwegverbindingen en de groote aanvoer die hierover moest plaats vinden, maakten het onmogelijk om over deze divisies aan het front te beschikken. Dit alles gevoegd bij een onvoldoende aanvulling van de sterkte der onderdeelen aan het front maakte de toestand ernstig en juist op dit oogenblik werd door de Duitschers hun laatste groote offensief in de Ardennen ontketend.

De onvoldoende aanvulling was het resultaat van verschillende omstandigheden. In den herfst van 1943 was een tekort aan recruten ontstaan, welk tekort in drie maanden tot 100.000 man was opgelopen.

Een tweede factor die van invloed was, was het gevolg van de fout in onze berekening die na den veldtocht in Noord-Afrika werd gemaakt en waardoor wij teveel menschen oefenden voor het pantserwapen alsmede voor de artillerie en voor troepen met speciale opdrachten en te weinig voor de infanterie. Hierbij kwam tevens, dat in den beginne de fout was gemaakt om den tijd, die benodigd was om den agerichten man op zijn plaats op het gevechtveld te brengen te kort was genomen. Bij dit alles kwam nog, dat een doorlopende druk werd uitgeoefend op het Departement van Oorlog, daar het werd beschuldigd de man-

kracht te hoog te ramen.

De luchtmacht had haar eigen moeilijkheden op dit gebied. Het bleek n.l. dat de verliezen die werden geleden reeds denzelfden dag moesten worden aangevuld, wilden zij niet een slechten invloed op het moreel uitoefenen. Een ledige stoel in de Mess was van grooten invloed op het moreel van hen die tijdens de gevechten kameraden hadden verloren. Ook was het groote aantal opdrachten oorzaak, dat vele overplaatsingen noodzakelijk waren. Het bleek dan ook noodig om gedurende den tijd, dat de 8e Luchtmacht in zware gevechten was gewikkeld, drie bemanningen per vliegtuig in te deelen en de menschen na 25 opdrachten naar de Vereenigde Staten terug te roepen. In het Middellandsche Zeegebied waar de verliezen kleiner waren, konden 50 opdrachten gevolgen worden.

Gedurende langen tijd was ook in den Z.W. Pacific en op de Aleoeten de luchtmacht in dit opzicht zwaar belast. Hun gering aantal, het slechte klimaat en de afzondering maakten het noodig veelvuldige aflossing te gelasten.

Een onbekende factor was gelegen in het feit, dat de grondtroepen die 's nachts voor het onderhoud der vliegtuigen moesten zorgdragen, hierbij waren blootgesteld aan de malariamuggen, die dan hun grootste activiteit betoonden. Deze menschen hadden zoo van oververmoeidheid en de groote hoeveelheden toegediende atabrine te lijden, dat zij lang voor den vastgestelden tijd moesten worden afgelost.

Om het ontworpen plan voor de noodzakelijke aanvullingen te kunnen uitvoeren, hebben wij verschillende training-centra voor aanvulling van de strijdkrachten en de hulpdiensten opgericht ¹⁾. In het algemeen nam het meer dan een jaar om de verschillende onderdeelen van een nieuwe divisie te oefenen, daar deze behalve de individueele training ook de samenwerking in het gevecht moesten leeren. Wanneer de man echter in een bestaand onderdeel werd overgeplaatst kon zulks veel sneller geschieden. In de oefenkampen vond dit laatste dan ook plaats en werden de menschen slechts 17 weken geoefend. Zij kregen dan zes weken te oefening waarbij de nadruk werd gelegd op een goede lichamelijke training, de overschietende tijd werd besteed om

1) LEGER STRIJKKRACHTEN :		LEGER HULPKORPSEN :	
Luchtdeel Art.	Fort Bliss, Tex.	Adj.-Generaal	Camp Lee, Va.
Pantserwapen	Fort Knox, Ky.	Chem. Oorlogvoering	Camp Lee, Va.
Cavalerie	Fort Riley, Kans.	Genie	Fort Belvoir, Va.
Veldartillerie	Fort Bragg, N.C.	Genie	Camp Claiborne, La.
Veldartillerie	Fort Sill, Okla.	Genie	Fort Lewis, Wash.
Infanterie	Camp Blanding, Fla.	Genie	Fort Leonard Wood, Mo.
Infanterie	Camp Croft, S.C.	Administratie	Fort Benjamin Harrison, Ind.
Infanterie	Camp Fannin, Tex.	Geneesk. Dienst	Camp Crowder, Mo.
Infanterie	Camp Gordon, Ga.	Geneesk. Dienst	Fort Lewis, Wash.
Infanterie	Camp Hood, Tex.	Uitrustingsstroepen	Aberdeen Proving Ground, Md.
Infanterie	Camp Livingston, La.	Uitrustingsstroepen	Flora, Miss.
Infanterie	Camp Roberts, Calif.	Verplegingstroepen	Fort Francis E. Warren, Wyo.
Infanterie	Camp Rucker, Ala.	Verplegingstroepen	Camp Lee, Va.
Infanterie	Camp Wheeler, Ga.	Verbindingsdienst	Camp Crowder, Mo.
Infanterie	Camp Wolters, Tex.	Speciale Diensten	Camp Lee, Va.
Infanterie	Fort McClellan, Ala.	Aan- en Afvoertr.	Camp Gordon Johnston, Fla.
Voortgezette Opl.	Camp Howze, Tex.	Aan- en Afvoertr.	Indiantown Gap, Pa.
Voortgezette Opl.	Camp Maxey, Tex.	Aan- en Afvoertr.	Camp Plauche, La.
Voortgezette Opl.	Camp Robinson, Ark.	Aan- en Afvoertr.	Fort Francis E. Warren, Wyo.
Anti-Tank	Camp Hood, Tex.		

hun het gebruik van de wapens en de uitrusting bij te brengen en hen in de tactiek van de groep, de sectie, de compagnie en het bataljon te oefenen.

De infanterist werd opgeleid voor het gebruik van het geweer M-1, de karabijn, de handgranaat, de geweergranaat, het automatische geweer, de mitrailleur van 0.30 inch, de 60 m.m. mortieren en het afschieten van de raket (2 man). Deze wapens moest iedere infanterist kunnen bedienen. Voorts moesten zij het onderhoud van deze wapens kennen en kregen zij een opleiding in persoonlijk hygiëne, malariabestrijding, het zuiveren van drinkwater, koken, zich beschermen tegen weersinvloeden en alle andere zaken die een soldaat moet weten. Het meest belangrijke echter wat zij moesten leeren was, om gedurende het gevecht het leven te behouden. Voor al deze zaken werden ervaren mannen naar de Ver. Staten teruggeroepen om als instructeurs dienst te doen. Deze instructeurs, die het verstonden om gedurende het gevecht het leven te behouden, trachtten hun kennis op de recruten over te brengen, waardoor deze tot een beter soldaat werd opgeleid en onze verliezen geringer bleven. De te volgen oefeningen werden zoo realistisch mogelijk gehouden. De oefeningen in straatgevechten en het gevecht in de jungle zoowel als het handgemeen werden met scherpe munitie gehouden en de man leerde onder den hem steunenden mitrailleurbundel door te kruipen, handgranaten te gebruiken en op te rukken achter het vuur van de artillerie. Weliswaar bracht deze wijze van oefenen eenige verliezen met zich mede, doch het resultaat was, dat hierdoor uiteindelijk vele menschenlevens werden gespaard.

Nadat zij hun opleiding hadden voltooid kregen de menschen verlof waarna zij zich moesten melden bij de verschillende depôts. Daarna volgde hun uitzending overzee. Bij hun aankomst in het operatiegebied kwamen zij eerst weer in depôts, die zich achter iedere legergroep, leger en legerkorps bevonden. Wanneer een divisiecommandant nieuwe menschen noodig had om zijn verliezen aan te vullen vroeg hij deze aan het depôt van het legerkorps. Indien het mogelijk was werd de aanvulling van de divisies gedurende een kalme periode uitgevoerd, waardoor het mogelijk was dat de nieuwe soldaat zich voldoende had ingeleefd voordat hij in het gevecht kwam. Gedurende zware gevechten was dit echter niet mogelijk en kwam de recruit soms tijdens het gevecht bij zijn onderdeel.

In het voorjaar van 1944 op het oogenblik dat het tekort aan mankracht het sterkste werd gevoeld, werden door het Departement van Oorlog krachtige maatregelen genomen. Er werd een order uitgevaardigd waarbij in elk operatiegebied oefenkampen werden opgericht om de menschen zoo noodig opnieuw te oefenen, waardoor het mogelijk zou zijn van het beschikbaar personeel het juiste gebruik te kunnen maken.

Sinds het begin van de mobilisatie had de luchtmacht steeds de hoogst geclassificeerde menschen gekregen. Het gevolg hiervan was dat toen later nieuwe divisies werden opgericht hieraan voor de infanterie en artillerie een te kort ontstond. Daarenboven bleek, dat het moeilijk werd om voldoende lichamelijk ontwikkelde jongemannen uit de burgermaatschappij te betrekken. De eenige oplossing werd nu om de voorste lijn te versterken met menschen die reeds in het leger dienden. Om dit te bereiken versnelden wij ons oefenprogramma en wisten uit de opleidingscentra nog 90.000 man aan infanterie te verkrijgen. Op dat oogenblik stuurden de verschillende divisies op het gevechtsveld een steeds grooter aantal zieken en gewonden naar de hospitalen. Voor zoover deze menschen na hun herstel nog konden dienen, gebruikten wij hen voor de africhting van de recruten.

Om de behoefte aan militair personeel in de Vereenigde Staten zooveel mogelijk te beperken, teneinde een zoo groot mogelijk aantal soldaten overzee te kunnen

sturen, werd een z.g. „War Manpower Board” opgericht onder Gen.-Maj. Lorenzo D. Gasser. Deze commissie had toegang tot alle oefeneenheden in de Vereenigde Staten en werkte mede tot een aanzienlijke beperking in het gebruik van militair personeel.

Bovengenoemde maatregelen hadden tot gevolg dat 143.000 man van de grondtroepen die aan bepaalde eenheden voor instructie waren verbonden werden uitgespaard. Onder hen bevond zich tevens het personeel voor de luchtdoelopleidingen, dat als gevolg van ons overwicht in de lucht niet meer in zulke groote hoeveelheden behoefde te worden opgeleid. Van de luchtmacht kwamen 65.000 man vrij, van de verschillende hulpdiensten 25.000 man en van de verdedigingscommando's werden 12.000 man vrijgemaakt. De verschillende operatieterrainen leverden nog 100.000 man, die ook allen een nieuwe opleiding moesten doorloopen.

Teneinde Generaal Eisenhower te helpen om voor het gevecht geschikte soldaten, die bij den aan- en afvoer werkzaam waren, vrij te maken en hen tevens te vervangen door hiertoe minder geschikten, b.v. vroegere gewonden, werd Lt.-Gen. Ben Lear aan hem toegevoegd. Deze generaal had eerst het commando over de grondtroepen van het leger en kreeg nu de functie van plaatsvervangend commandant op het Europeesche operatieterrain. Zijn benoeming verschafte Generaal Eisenhower een bijzonder goed aangeschreven officier, die zijn geheele aandacht van dat oogenblik af aan het moeilijke vraagstuk van de benoodigde mankracht kon wijden. Teneinde de sterkte van het leger op 7.700.000 man te houden werd door de Selective Service de maandelijksche oproep van 160.000 man, die nog in begin 1944 plaats vond, in den herfst van dat jaar tot 60.000 verminderd. Toen echter tijdens den winter de aanvulling te velde wederom kritiek werd, werd dit getal in Februari 1945 weer opgevoerd tot 80.000 en een maand later tot aan het einde van Juni zelfs tot 100.000 per maand.

Voorts was geen enkele gelegenheid voorbij gegaan om het mannelijk personeel zoo mogelijk te vervangen door leden van het Women's Army Corps. Deze vervanging geschiedde in de Vereenigde Staten zoowel als daar buiten. De WAC's hadden in 1945, het vierde jaar van hun bestaan, de sterkte van ongeveer 100.000 bereikt waaronder zich 6000 officieren bevonden. Hiervan deden ongeveer 17.000 dienst op de verschillende oorlogstooneelen. Het korps droeg in hooge mate bij om in de tekortkoming van hospitaalpersoneel te voorzien door de oprichting van nog 100 hospitaal-compagnieën, die het medisch personeel behulpzaam waren bij de verzorging van zieken en gewonden. De opleiding van het personeel van de WAC vond plaats in Fort Des Moines in Juli na het sluiten van de opleiding in Fort Oglethorpe, Ga.

In het begin van 1944 werden beperkende bepalingen gemaakt omtrent het overzenden van aanvullingen die den leeftijd van 19 jaar nog niet hadden bereikt. In beginsel werd geen personeel beneden dezen leeftijd in gevecht gebracht zoolang anderen beschikbaar waren. Eenige maanden later werd bepaald, dat personeel beneden den leeftijd van 19 jaar in geen geval bij de infanterie en bij het pantserwapen mochten dienen. In den herfst waren alle bronnen opgedroogd doch bij de legers van Generaal Eisenhower bleef de behoefte bestaan aan aanvullingen. In de verschillende oefenkampen bevonden zich toen hoofdzakelijk mannen, die opgeroepen waren toen zij den leeftijd van 18 jaar hadden bereikt. Het was duidelijk, dat men òf in Europa met tekorten moest werken òf dat men deze mannen moest in chakelen. Militair gesproken is er geen enkele reden dit laatste niet te doen. Mannen van 18, 19 of 20 jaar zijn de beste soldaten. De uitstekende Marinierdivisies bestaan hoofdzakelijk uit menschen van dezen

leeftijd. Zij hebben het uithoudingsvermogen en herstellingsvermogen, dat iemand van ouderen leeftijd niet meer in die mate bezit en het is die eigenschap die bij zware gevechten een overwegende rol speelt. De eenige reden dan ook, om geen 18-jarige soldaten in het gevecht te zenden, was gelegen in het feit, dat vele Amerikanen het moreel niet verantwoord achtten zulke jonge mensen aan zulke groote risico's bloot te stellen. In het algemeen was men het in het leger met deze zienswijze eens, doch toen het de vraag werd of men de overwinning in de waagschaal moest stellen of dat men de menschen moest gebruiken, die de beslissing konden brengen, verkoos men het laatste.

Er werden toen nieuwe maatregelen genomen om soldaten onder de 19 jaar aan het front te vervangen, zoodra Duitschland zich had overgegeven en wij dus niet meer met een groot gebrek aan mankracht zouden hebben te kampen. Daarenboven werd door het Congres de Selective Service Act in Mei 1945 aangenomen, die eischte, dat 18-jarige jongelieden ten minste zes maanden moesten zijn geoefend, voordat zij aan een gevecht mochten deelnemen.

Het is opmerkelijk hoe juist ons mobilisatieplan was aangepast aan de behoefte voor het verkrijgen van de overwinning. Op het oogenblik dat Admiraal Dönitz het Deutsche leger overgaf, bevond zich iedere Amerikaansche divisie op het gevechtveld.

Op twee na waren al deze divisies in actie geweest; één hiervan was bestemd voor de beveiliging van onze opslagplaatsen op Hawaii, de andere was een luchtdivisie, die de SHAEF nog in reserve had. Ten einde Generaal Eisenhower nog eenige mankracht voor het laatste offensief ter beschikking te stellen, werden hem nog twee divisies, die bestemd waren voor den Pacific, toegevoegd. Het waren de 86e en 97e divisie, die in Februari aan de Westkust werden aangehouden, van daaruit met spoed door de Vereenigde Staten werden vervoerd en onmiddellijk naar Europa werden verscheept. Toen deze divisies de inschepingshaven van New York hadden verlaten, bevond zich geen enkele gevechtsdivisie meer in de Vereenigde Staten. De door ons land gevormde strijdkrachten waren volledig over zee ingezet met het doel de overwinning in Europa te behalen en voldoende druk op Japan uit te oefenen, opdat dit land zich niet in het veroverde gebied kon vastzetten ten einde de uiteindelijke overwinning hierdoor te vertragen.

De mogelijkheid van een ander verloop van den oorlog stemt echter tot nadenken. Niettegenstaande $\frac{2}{3}$ van het Deutsche leger zich tegenover Rusland bevond, was elke soldaat van ons land noodzakelijk om zoowel aan den slag in Europa deel te nemen als om den Japanschen vijand in den Pacific onder contrôle te houden.

Wat het gevolg zou zijn geweest, wanneer het Roode Leger zou zijn verslagen en Engeland zou zijn gevallen, is niet dadelijk te zeggen, de gedachte alleen hieraan is reeds schrikbarend.

DE KOSTEN VAN DE OVERWINNING.

Niettegenstaande onze groote overmacht in de lucht en de geweldige vuurkracht, die gedurende den oorlog werd ontwikkeld, heeft ons land groote verliezen geleden. De overwinning in Europa alleen kostte ons reeds 772.626 man, waarvan 160.045 dooden. De prijs, die wij voor de overwinning in den Pacific hadden te betalen was 170.596 man, waar 41.322 dooden. De verliezen aan dooden, die sedert 7 December 1941 werden geleden, waren grooter dan de totale verliezen in den burgeroorlog. Hieronder volgt een vergelijkende opgave van de verliezen aan dooden, die wij in onze verschillende oorlogen hebben geleden waaruit blijkt, dat in den laatsten oorlog, waarvoor wij zoo slecht waren voorbereid, deze getallen zeer groot waren.

Het aantal verliezen op alle operatietooneelen van 7 December 1941 tot het eind van de periode, waarover dit rapport handelt zijn 943.222 man, waaronder 201.367 gedood, 570.783 gewond, 114.205 krijgsgevangen en 56.867 vermist. Van de totaal aantallen gewonden, krijgsgevangen en vermisten zijn 633.200 aan het front teruggekeerd of naar de Vereenigde Staten afgevoerd.

	DUUR IN MAANDEN	TOTAAL AANTAL DOODEN	GEMIDDELD AANTAL DOODEN PER MAAND
Amerikaansche revolutie	80	4.044	50
Oorlog van 1812	30	1.877	62
Mexicaansche oorlog	20	1.721	86
Burgeroorlog (verliezen van de Unie)	48	110.070	2.293
Burgeroorlog (verliezen van de Confederatie)	48	74.524	1.552
Spaansch-Amerikaansche oorlog	4	345	86
1e Wereldoorlog	19	50.510	2.658
2e Wereldoorlog	44	201.367	4.576

Als gevolg van de strategische bombardementen en de veldtocht in het Middellandsche Zeegebied stegen onze verliezen in 1943 tot meer dan 5.000 man per maand. Gedurende de eerste vijf maanden van 1944, toen de luchtaanvallen in kracht toenamen en de groote gevechten in Italië plaats vonden, stegen onze verliezen tot 13.700 man per maand, waarbij de dooden, gewonden, vermisten en gevangenen zijn inbegrepen. Eenmaal in West-Europa geland, stegen onze verliezen tot 48.000 man per maand, welk getal in December steeg tot 81.000 man. Het gemiddelde voor de laatste zeven maanden van het jaar was 59.000 man.

In den Pacific kostte onze opmarsch gedurende 1944 ongeveer 3200 man per maand. In de eerste zeven maanden van 1945 steeg dit aantal toen wij Japan zelf naderden tot 12.750. De zwaarste verliezen werden op den grond geleden, waar het gevecht vrijwel dag en nacht voortgang vond. Ongeacht de zware verliezen aan zieken en voor hun taak ongeschikten, waren de gevechten, die door de verschillende divisies werden geleverd de oorzaak van 81 % van onze verliezen. Niettegenstaande de totale verliezen bij de luchtmacht betrekkelijk klein zijn, zijn zij voor de gevechtsbemanningen zeer zwaar geweest. Aan het eind van Juli hadden de verschillende luchtmachten tezamen reeds 120.000 man aan verliezen geleden. Van dit totaal waren 36.698 gedood. De luchtaanvallen boven vijandelijk gebied veroorzaakte bij de luchtmacht de meest onherstelbare verliezen. Het aantal gewonden bij verschillende grondstrijdkrachten was zeer groot, maar door de bijzonder goede geneeskundige behandeling hadden de gewonden een groote kans weer te herstellen.

De onderstaande staat, die alleen voor Europa geldt (zonder inbegrip van Italië) maakt duidelijk bij welke onderdeelen de verliezen werden geleden.

Over het geheel genomen bedroeg de sterkte van de Infanterie ten opzichte van de totale sterkte aan mankracht over zee slechts 20,5 %; niettegenstaande dat heeft zij 70 % van de totale verliezen geleden. Daar het vijandelijk vuur geen rekening houdt met het verschil in rang waren de verliezen aan officieren 10,2 % van het geheel, hetgeen een weinig hooger is dan die voor de manschappen.

Aan den anderen kant stond de chirurgische en medische verzorging op het gevechtveld op een dusdanig hoog plan, dat zij het aantal dooden als gevolg van verwondingen tot op de helft van het aantal gevallen van den eersten Wereld-

	VERLIEZEN	PERCENTAGE VERLIEZEN VAN DE TOTALE LEGERSTRIJKKRACHTEN
Hulpdiensten	1.094	0,18
Legergroep, leger- en legerkorpstroepen	60.998	10,35
Infanteriedivisies	392.990	66,69
Pantserdivisies	62.417	10,60
Luchtlandingsdivisies	22.008	3,73
Totaal gevechtsdivisies	477.415	81,02
Totaal strijdkrachten	539.507	91,55
Troepen onder commando luchtmacht	1.699	0,29
Strategische luchtmacht	37.500	6,36
Tactische luchtmacht	6.346	1,08
Totaal luchtmachten	45.545	7,73
Etappegebied	4.217	0,72
Totaal generaal	589.269	100.

oorlog heeft teruggebracht en dat 58.8 % van alle gewonden weer aan het front konden terugkeeren.

De verliezen, die aan vijandelijke zijde werden geleden, bleken veel hooger dan de onze te zijn; tegenover de 201.367 gedooide Amerikaansche soldaten staan 1.592.600 gedooide Duitschers, Italianen en Japanners. Hun aantal invaliden wordt geschat op 303.700; daarenboven namen wij 8.150.447 vijandelijke soldaten gevangen. De Duitsche en Italiaansche verliezen in Europa mogen blijken uit den volgende staat :

	GEDOODEN	INVALIDEN	GEVANGENEN	TOTAAL
Tunis	19.600	19.000	130.000	168.600
Sicilië	5.000	2.000	7.100	14.100
Italië	86.000	15.000	357.089	458.089
Westfront	263.000	49.000	7.614.794 ¹⁾	7.926.794
Totaal	373.600	85.000	8.108.983 ¹⁾	8.567.583

De Japansche verliezen op de verschillende slagvelden in het Oosten, waaronder eveneens die welke in China, na den aanval op Pearl Harbour werden geleden, zijn de volgende :

	DOODEN	INVALIDEN	GEVANGENEN	TOTAAL
Zuid-Pacific	684.000	69.000	19.806	772.806
Midden Pacific	273.000	6.000	17.472	296.472
Burma — Indië	128.000	38.000	3.097	169.097
China	126.000	126.000	1.059	253.059
Aleoeten	8.000	1.000	30	9.030
Totaal	1.219.000	240.000	41.464	1.500.464

¹⁾ Hiervan zijn 3.404.949 alleen ontwapend.

Er werd doorlopend getracht het lot der krijgsgevangenen in Duitschland te verbeteren. Het aantal Amerikaansche krijgsgevangenen in Europa was aan het eind van den oorlog ongeveer 98.000. Tot op het laatst, toen de administratieve bureau's als gevolg van onzen opmarsch niet meer behoorlijk functioneerden, bleek het mogelijk om onze protesten inzake de behandeling der krijgsgevangenen kenbaar te maken en eenige verlichting in hun toestand aan te brengen. Niettegenstaande dit kwam Duitschland niet altijd zijn verplichtingen na inzake de verstrekking van behoorlijk voedsel en kleeding aan de Geallieerde krijgsgevangenen. Toen wij tijdens onzen opmarsch eenige krijgsgevangenkampen veroverden, ontdekten wij dat zich hier verscheidene malen mishandelingen hadden voorgedaan en dat de bewakers dikwijls met groote brutaliteit optraden. Ieder geval zal echter op zichzelf worden nagegaan en de overtreders zullen worden gestraft.

Voorts werden stappen ondernomen om den toestand van de Amerikaansche krijgsgevangenen in Japansche handen te verbeteren doch de resultaten hiervan bleven gering. Niettegenstaande de Vereenigde Staten van het Japansche Gouvernement de verzekering kreeg, dat men zich aan de Conventie van Genève zou houden inzake de behandeling van krijgsgevangenen, welke Conventie door Japan niet werd geteekend, kwam het zijn verplichtingen in dezen niet na.

Door middel van de Sovjet Regeering was in 1944 een regeling tot stand gekomen voor de toezending van post en pakketten, die voor onze krijgsgevangenen en burger-geïnterneerden in het Verre Oosten waren bestemd. Er werden fondsen beschikbaar gesteld, waarvan het bedrag door de Japansche Regeering werd vastgesteld ten einde deze gevangenen en geïnterneerden in Japan, China, Mantsoerije en Nederlandsch Oost-Indië van het noodige te doen voorzien. De Japanners wenschten echter geen zieken en gewonden uit te wisselen en wij konden onze gevangenen slechts als gevolg van onze succesvolle operaties weder in eigen handen krijgen. Er bevonden zich gedurende den oorlog 16.000 Amerikanen in Japansche handen. Indien Amerikaansche krijgsgevangenen aan ons werden uitgeleverd of in onze handen vielen, genoten zij de hoogste priority naast die van zieken en gewonden om naar de Vereenigde Staten terug te keeren. Zoowel over zee als in de Vereenigde Staten werd met groote zorg aan hun herstel gewerkt. Iedere krijgsgevangene kreeg 60 dagen verlof, die hij thuis kon doorbrengen om uit te rusten en te herstellen. De gevangenen, die op de Philippijnen gevangen waren genomen, hebben allen rangsverhooging gekregen. Ook aan hen, die in Europa krijgsgevangen hadden gezeten, werd de rang toegekend, die zij, indien zij niet gevangen waren geweest, zouden hebben bekleed. Vele van de vroegere krijgsgevangenen werden echter op grond van het bestaande puntensysteem gedemobiliseerd.

Het geringe aantal dooden, als gevolg van zware verwondingen, is geheel te danken geweest aan de bijzonder goede zorg, die de geneeskundige dienst aan hen besteedde. Gedurende de laatste twee jaren werden in de legerhospitalen 9.000.000 patiënten behandeld, daarenboven werden 2.000.000 in inrichtingen behandeld en meer dan 80.000.000 ontvingen hun behandeling als niet opgenomen patiënten. Deze geweldige taak werd uitgevoerd door 45.000 leger-artsen bijgestaan door een gelijk aantal verpleegsters en meer dan 1½ miljoen soldaten, waaronder begrepen het medisch personeel, dat tot de Bataljons behoorde en dat steeds een groote mate van moed en toewijding onder vijandelijk vuur betoonde, waarbij het niet onder deed voor den strijdenden man zelf.

Een der grootste vordeeringen op medisch gebied, welke duizenden menschenlevens heeft gespaard, was gelegen in de ontwikkeling van het gebruik van

penicilline. Twee jaar geleden was de bestrijding met penicilline zeer moeilijk, daar deze zeer schaars en slechts in zeer kleine hoeveelheden te verkrijgen was. Sedert dit geneesmiddel in groote hoeveelheden kan worden bereid, gebruikt het leger ongeveer 2.000.000 ampullen per maand.

Niettegenstaande het feit, dat de Amerikaansche troepen in eenige van de meest ongezonde gebieden van de wereld leefden en streken, was het aantal doden, niet als gevolg van vijandelijke actie ongeveer gelijk aan dat in dezelfde leeftijdsgroepen in de burgermaatschappij, zijnde ongeveer drie per duizend per jaar. Dit was het gevolg van onze prophylactische behandeling tegen typhus, vlektyphus, cholera, tetanus, pokken en gele koorts en daarenboven door het feit, dat de soldaten allen fysiek in goede conditie waren.

De vergelijking tusschen het aantal gevallen met doodelijken afloop niet ten gevolge van vijandelijke actie vergeleken met dat van andere oorlogen is in hooge mate opmerkelijk. Gedurende den Mexicaanschen oorlog stierf 10 % der officieren en manschappen ten gevolge van ziekten. Dit percentage werd gedurende den burgeroorlog tot 7,2 teruggebracht, in den Spaanschen oorlog tot 1,6 en tot 1,3 in den ten wereldoorlog. Thans bedroeg dit 0,6 %.

Ziekten, die als gevolg van insectenbeten optraden, hebben steeds een grooten invloed bij de verschillende militaire operaties uitgeoefend. Onze veldtochten op de verschillende eilanden in de Pacific zouden veel moeilijker zijn geworden indien wij daar geen strenge medische discipline hadden ingevoerd en voorts indien de middelen ter bestrijding zich niet zoo sterk hadden ontwikkeld. Het bestrijdingsmiddel tegen besmette luizen, muggen, vliegen, vlooiën en andere insecten bestond uit een nieuw samengesteld middel bekend onder den naam van D.D.T.

In December 1943 en in het begin van 1944 ontwikkelde zich een ernstige typhus epidemie in Napels, waarbij 50 nieuwe gevallen per dag optraden; ter bestrijding werden nu overal D.D.T.-stations opgericht en in Maart waren meer dan 1/4 miljoen personen deze stations gepasseerd. Deze maatregel benevens het vaccineeren op groote schaal bracht de epidemie binnen een maand onder controle. Kort na de invasie van Saipan trad bij de troepen een epidemie van denguekoorts (knokkelkoorts) op. Na een uitgebreide besproeiing met D.D.T. uit de lucht over de verschillende broeiplaatsen van muggen werd het aantal gevallen in twee weken met meer dan 80 % verminderd. Het gevaar van scrub-typhus op de eilanden in de Pacific en in Burma en China werd aanzienlijk beperkt door het drenken van de kleding in dimethyl phthalate.

De behandeling van zenuwstoringen tengevolge van oorlogservaringen ontwikkelde zich eveneens in die mate, dat tusschen 40 en 60 % van de menschen die hieraan leden aan het front konden terugkeeren en 20 tot 30 % weer geschikt werden voor lichten dienst. In het begin van den oorlog werden slechts 10 % van deze menschen voor den dienst geschikt.

De verschillende methoden om het toedienen van bloed op het gevechtsveld mogelijk te maken, beteekende een groote hulp bij de chirurgische behandeling. Het gebruik van bloedplasma, hoewel zeer nuttig, is lang niet zoo geschikt voor de bestrijding van shock verschijnselen, en het gereedmaken van gewonden voor de operatie als bloed zelf. Op ieder operatietooneel werden stations voor het aftappen van bloed opgericht en groote hoeveelheden hiervan werden eveneens vanuit de Vereenigde Staten per vliegtuig aangevoerd. Dit laatste bloed was afkomstig van duizenden Amerikanen, die op deze wijze hun land wilden dienen. Voor dit doel werden ijskasten ingericht bij de vooruitgeschoven chirurgische stations, waarin het bloed 21 dagen goed bleef.

Behalve dat het leger geen gewonde soldaten naar huis stuurt voordat deze volledige medische verzorging hadden genoten, werd tevens een programma opgesteld om het mogelijk te maken, dat de man weer in goeden staat in de burgermaatschappij terugkeerde. Het doel hiervan was de menschen zooveel mogelijk geestelijk en lichamelijk te herstellen alvorens zij hun werk in de maatschappij moesten opnemen. Voor dit doel werden 25 speciale inrichtingen opgericht en de man ontving hier niet alleen een goede medische behandeling, doch tevens kon hij voor het door hem gekozen beroep worden opgeleid. Aan soldaten, die armen en beenen hadden verloren, werden kunstmatige ledematen uitgereikt, waarbij hen tevens geleerd werd deze te gebruiken en zich op deze wijze aan te passen aan hun toekomstige werkkring. Ook zij die geestelijke afwijkingen hadden overgehouden, ontvingen alle zorg ten einde zoo spoedig mogelijk hun geestelijk evenwicht terug te krijgen. (Slot volgt)

TRAINING

der Lichte Infanterie-Bataljons op Malakka

door A. DEN HERTOOG, *Majoor der Infanterie.*

Tengevolge van de onvoorziene omstandigheden, waaronder onze Nederlandsche bataljons op het schiereiland Malakka aan den wal zijn gebracht, moest de training van deze troepen aanvankelijk het karakter van een improvisatie krijgen, waarbij de tamelijk uiteenlopende schattingen omtrent den duur van het verblijf een belangrijke rol speelden. De optimisten onder de troepencommandanten waren geneigd grepen te doen uit de vele mogelijkheden om hun menschen in kort bestek eenige tropentraining te verschaffen, varierend tusschen marschen dwars door rimboe-achtige terreinen en kleine oefeningen in het opsporen en onschadelijk maken van verspreide groepjes marandeurs.

De pessimisten, die achteraf gelijk kregen, stelden zich in op een verblijf van twee à drie maanden en ontwierpen een trainingsprogramma voor hun bataljons, waarin een geleidelijke climax in de oefeningen was gelegd, opgaande van individuele training, via oefeningen in sectie- en pelotonsverband naar het ageeren met grootere eenheden.

Zoowel de oefeningsprogramma's als de soorten oefeningen liepen vrij sterk uiteen, al was het te bereiken doel steeds hetzelfde en al zorgden de adviezen van de toegevoegde officieren van het K.N.I.L. voor een zekere begrenzing der vele oefeningsmogelijkheden.

Het verschil in geoefendheid van en in sommige onderdeelen veroorzaakte hier en daar moeilijkheden, wanneer het op de fitness van uitvoering aankwam. In andere gevallen, zooals bij marschen, overwinnen van rimboe-hindernissen, fysieke training, terreinleer enz., konden het enthousiasme en den sterke wil om niet voor anderen onder te doen de verschillen grootendeels doen wegvallen.

Een andere moeilijkheid was, dat de inrichting der kampen het verbeteren der accommodatie en vooral de draineering heel wat arbeidsuren kostten, welke in mindering van de oefeningsuren kwamen en meermalen het zorgvuldig samengestelde trainingsschema in den war stuurden.

Was aanvankelijk de teleurstelling over het verplichte oponthoud op Malakka groot, zeer spoedig besefte de troep, dat klimaat en terrein in de tropen eischen stelden, waaraan niet zonder speciale training kon worden voldaan. Het oponthoud werd allengs beschouwd als een geluk bij een ongeluk en men was bezield door den vasten wil om eruit te halen wat maar mogelijk was, zoozeer zelfs, dat bij het betoonde enthousiasme gevaar voor *overtraining* niet denkbeeldig was.

Een aantal zwakke broeders moest hierbij noodzakelijkerwijs uitvallen, hetgeen voor de betrokkenen pijnlijk, maar voor de kracht van het geheel als strijdvaardige eenheden gunstig was.

Intusschen kon deze incidenteele training van de bataljons, die over verschillende kampen op Malakka verspreid waren, niet worden gedoogd, zulks te minder nadat kennelijk besloten was de troepen voorloopig niet naar Ned.-Indië te verschepen.

In hoeverre dit, politiek gezien, juist was, zal de geschiedenis (misschien) nog eens uitwijzen. Het is zeer zeker niet uitgesloten, dat de loutere aanwezigheid, zelfs van ongetrainde, maar „brani” troepen eenheden in bepaalde gebieden van Indië later ontstane moeilijkheden zou hebben voorkomen.

Militair gezien was de tropentraining voor de lichte infanterie bataljons echter noodzakelijk en moest zelfs voor sommige categorieën een trainingsperiode van enkele maanden als onvoldoende worden aangemerkt.

In de maand December was het overleg voltooid tusschen de Ned.-Indische en de Britsche militaire staven met betrekking tot een trainingssysteem, dat alle aanwezige bataljons zou omvatten en dat zou voorzien in een permanente samenwerking ten behoeve van de training tusschen H.Q. Malaya Command en een aantal Britsche en Britsch-Indische troepen-eenheden eenerzijds en het inmiddels reeds gevormde hoofdkwartier der Nederlandsche troepen op Malakka benevens de bataljons anderzijds. Bij iederen staf van de door samenvoeging van bataljons gevormde brigades werden van Engelsche zijde een majoor en een kapitein van den Generalen Staf gedetacheerd als „training team” voor een adviseerende en helpende taak en tevens om als verbinding met H.Q. Malaya Command eventueele moeilijkheden snel en afdoende uit den weg te ruimen.

Voorts werden cursussen vastgesteld, elk voor vier weken, afzonderlijk voor compagnies-, pelotons-, en sectiecommandanten, resp. per Nederlandsche brigade 18, 12 en 18 deelnemers. Deze cursussen werden georganiseerd bij Britsche en Britsch-Indische eenheden op Malakka en geleid door instructeurs van deze eenheden.

Bovendien werden op gelijke wijze cursussen gelast voor specialisten, voor verbindingspersoneel en voor wapentechniek, de laatste zoowel voor handvuurwapenen als voor de z.g. ondersteuningswapens (3 inch mortieren, Bren-carriers).

Tenslotte werd ook een soort adoptatie ingesteld van bepaalde Nederlandsche door Britsche bataljons, waarbij deze over en weer personeel moesten detacheren ter instructie en leering.

De desbetreffende regelingen vermelden beroemde namen als: Royal Scots, The Cameronians, Devonshire Regt e.a., waaraan onze troepen de beste herinneringen hebben behouden.

Die regelingen, zorgvuldig uitgewerkt, geven een goed beeld van den ernst en het begrip, waarmee de geheele training was opgezet. Als voorbeeld voor de behandelde stof volge hier een opgaaf van het programma van een cursus voor pelotonscommandanten:

- a. Gevechtsexercities voor sectie en peloton.
- b. Wapentechniek en -tactiek.

- c. De tactiek voor het peloton.
- d. De aanval.
- e. Pelotons administratie.
- f. Hygiëne en geneeskundige verzorging te velde.
- g. Omgang met den troep en handhaving van gezag.
- h. Kaartlezen.
- i. Patrouille-werk.
- j. Troepenvervoer.

Voor compagniescommandanten was een ongeveer gelijklopend programma vastgesteld, dat b.v. bij een der bataljons van het Regiment Sikhs nader werd uitgewerkt in een oefenings- en lesrooster van vier weken, waarvan de tweede week als volgt was ingedeeld :

2e week. Cursus Compagnies-commandanten.

	0800—0845 uur	0915—1100 uur	1130—1300 uur
Maandag	Theorie kaartlezen	Oefening kaartlezen	Theorie vuursteun van Art. en Luchtwapen
Dinsdag	Demonstratie ¹⁾ : Camouflage en gebruik- maken van het terrein	Demonstratie : Sluipend terreinwinnen van de sectie	Pract. oefening : sluipend terreinwinnen van de sectie
Woensdag	Theorie : Aanval	Oefening met zandbak ²⁾ : de Aanval	Demonstratie : Storm-sappeurs
Donderdag	Theorie : Beoordeeling van een gevechtssituatie	Demonstratie : de Aanval	Oefening : Troepenvervoer
Vrijdag	Kaderoefening : de Aanval		
Zaterdag	Theorie : Terreinwinnen en aanval bij duisternis	Oefening met zandbak : Terreinwinnen en aanval bij duisternis	Oefening : Beoordeeling van een gevechtssituatie

¹⁾ Demonstraties werden gegeven door compagnieën van het Regiment Sikhs.

²⁾ De zandbak (Sandmodel) is vermoedelijk ook reeds in Nederland overgenomen. Het model, dat hier gebezigd wordt, is zeer eenvoudig en practisch, een groote, platte zandbak van eenige meters in het vierkant, waarin de terreingesteldheid van een beperkt gedeelte van een kaartblad (b.v. 1 km²) zoo duidelijk mogelijk met eenvoudige hulpmiddelen wordt weergegeven. Aldus ontstaat een reliefkaart, waarin heuvels, terreinplooiën, begroeide gedeelten, hindernissen enz. duidelijk zichtbaar zijn. Het gereedmaken van den zandbak voor een bepaalde oefening is voor degenen, die daarvoor worden aangewezen, reeds een leerzame oefening in het kaartlezen.

Kaderoefeningen met dezen bak gehouden, zijn uitmuntende voorbereidingen voor de later volgende terreinoefeningen. De methode is vooral nuttig voor bergterrein, dat zooveel meer moeilijkheden oplevert bij het „lezen” van de kaart.

Op soortgelijke wijze was in een weekprogramma de „verdediging” in een serie lessen, demonstraties en oefeningen opgenomen. Voorts ook : gevechts- en verkenningspatrouilles, gevechtsexercities doorzoeken van dorpen en huizen, straatgevechten, demonstratie van de vuurkracht van een bataljon e.d.

Bij andere onderdeelen waren soms enkele onderwerpen toegevoegd, zooals : rimboewerk, leggen van hinderlagen, gebruik van mijnen en boobytraps, aard en vuurkracht van Japansche wapens, enz.

Als geheel waren de cursussen zorgvuldig opgezet en voorbereid. De belangstelling van de leerlingen, hun ambitie en erkentelijkheid zullen ongetwijfeld een gewaardeerde vergoeding zijn geweest voor de moeite die de instructeurs zich hebben gegeven, om hun in den oorlog opgedane ervaringen over te dragen.

Ook al is niet alles precies zoo verlopen als men zich dit had voorgesteld, de resultaten mogen over het algemeen zeer gunstig worden genoemd, vooral daar, waar de leerlingen de Engelsche taal meer dan voldoende beheerschten.

Het doel van deze cursussen, welke slechts door een beperkt aantal deelnemers konden worden gevolgd, was uiteraard de voorbereiding voor de verdere instructie van het kader der bataljons en het uitdragen van de opgedane kennis en ervaring in den troep. Dit geschiedde, om een voorbeeld te noemen, bij een der bataljons te Ipoh door middel van een serie lezingen en kader-oefeningen voor officieren, welke soms 's ochtends of 's middags werden gehouden, maar de meeste gevallen 's avonds na den dienst, aangezien deze er niet door mocht lijden.

Uit het omvangrijke programma van 36 lessen mogen eenige voorbeelden begrip geven van de daarbij behandelde stof :

LES 4. 1 ochtend of 1 middag (terrein).

Aanwijzingen voor de C.C. hoe een oefening te organiseeren aansluitend op de gevechtsexercitiën :

- a) voor de sectie
- b) voor het peloton,
- c) voor de compagnie.

LES 6. 1 avond (lokaal)

Mortieren van 3”.

LES 13. 1 avond (lokaal).

A. Kaartlezen en kompasloopen in de rimboe :

- a. bij dag
- b. bij nacht.

B. Eenige belangrijke punten uit den Burma veldtocht.

C. Eenige belangrijke punten uit de gevechten te Soerabaja.

LES 19. 1 ochtend of 1 middag (terrein).

A. Tactische oefening met behulp van de 1 zandbak.

Onderwerp : de aanval.

B. Demonstratie bajonetvechten.

LES 23. 1 avond (lokaal).

Het opmaken van een „plan” aan de hand van een „beoordeeling van een bepaalden gevechtstoestand”.

LES 30. 1 ochtend of 1 middag (terrein).

Kaderoefening verdediging met behulp van den zandbak.

Idem in het terrein.

LES 33. I avond (lokaal).

A. Ondersteuning door tanks.

B. Voorbeeld van convooibescherming met behulp van tanks en pioniers.

Deze extra-inspanning in vele avonduren trekt uiteraard tijdelijk een grooter wissel op het uithoudingsvermogen van de officieren, maar de uitkomsten zijn dit overwaard. Intensievere training van den troep met scherper toespitsing naar een soort unité de doctrine zijn er de gevolgen van.

In vele gevallen miste men aanvankelijk de noodige positieve voorschriften, soms ook was er een embarras du choix uit Trainingsvoorschriften, Battle Bulletins, uitgaven van de A.U.I.T. (Army in India training), Military Training Pamphlets enz. Algemeen werd het heilzaam en richtinggevend geoordeeld, dat door middel van de cursussen de stof kon worden geordend, principiële zaken in notities konden worden vastgelegd en een vastere basis werd verkregen voor de instructie.

Tot het verzamelen van de instructieve gegevens ten dienste van eventueel later volgende of elders opgeleide onderdeelen der K.L. kon, voorzoover bekend, niet worden overgegaan, hetgeen moet worden betreurd.

Moeilijkheden werden ondervonden ten aanzien van de opleiding van het personeel, dat voor de bediening van de zwaardere hulpwapens bestemd is (anti-tank-geschut, 3" mortieren, Brenguncarriers), omdat deze wapens nog niet beschikbaar waren. In sommige gevallen kon met medewerking van Britsche onderdeelen in de omgeving een oplossing worden gevonden. Zoo werden in de nabijheid van Ipok mortierschutters getraind met de wapens van de 7de Britsch-Indische Anti-tank Divisie, terwijl aldaar ook een Britsch officier een extra-cursus gaf in geschutsexercitie met het nieuwe 7 cm antitank-kanon. Leerlingen waren eenige officieren en onderofficieren van een der bataljons, waarvan er twee de commando's de uitvoering en alle verdere gegevens aanteekenden, een noodgedwongen primitieve oplossing voor het samenstellen van een exercitie-voorschrift.

Dit is een kleine illustratie van de moeilijkheden, welke de troepen op Malakka te overwinnen hebben om zichzelf geschikt te maken voor de taak, die voor hen kan zijn weggelegd, indien zij het Nederlandsch-Indische grondgebied betreden.

De inspanningen, die zij zich daarvoor getroosten, zijn zeer groot en vergen vooral van de commandanten veel initiatief, inzicht en doorzettingsvermogen. Op dezen rust bovendien een groote verantwoordelijkheid, omdat zij veel van hun menschen moeten eischen, aangezien de beschikbare tijd steeds tekort zal zijn om de training volledig te maken.

Zij hebben echter één belangrijke factor in hun voordeel, dat is de uitmuntende geest van een fysiek krachtige en onder alle omstandigheden leergierigen en toegewijden troep.

Hoe krachtig dit fysiek is, blijkt telkens weer bij zware oefeningen en niet minder bij . . . de voetbalwedstrijden, die gespeeld worden en gewonnen. In het bijzonder in Ipok zijn onze Nederlandsche soldaten populair en wekken de bewondering van de Britten zoowel als van de Chineezzen en de inheemsche bevolking. „The Dutch are strong" kan men in de straten hooren verkondigen. Men bedoelt dan: „als voetballers", maar brengt daarmee onwillekeurig ook hulde aan een voortreffelijk geleide brigade, die daar in de nabijheid van de fraaie en gezellige hoofdstad van Perak in tenten wacht en oefent, waarbij reeds een hooge graad van strijdvaardigheid is bereikt.

Elders op Malakka zijn nog troepen, welker training in een jonger stadium is.

In hoeverre de daartoe vastgestelde cursussen volledig voortgang zullen hebben en op dezelfde wijze op den troep zullen doorwerken, zal van de omstandigheden in Ned.-Indië afhangen. Voortijdige verplaatsingen zouden het trainingsschema in den war kunnen sturen, maar ook op Java zal daartoe gelegenheid gevonden kunnen worden, zij het dan met nieuwe regelingen, nieuwe inspanningen en, hetgeen niet ongunstig zou zijn, met minder kostbare buitenlandsche deviezen.

STAPEL

met papier geïsoleerde kabels voor
zwakstroom en sterkstroom

N.V. NEDERLANDSCHE KABEL FABRIEK
DELFT

Trocadéro

Restaurant — Taverne — Tearoom
Lange Poten 31, Den Haag
voorheen Officersclub M. v. O.

Heropend

DAGELIJKS

Lunch — Thé — Apéritif — Diner — Souper

Middag- en Avondconcert — Restaurant à la Carte

l'Orchestre

BERT VAN DINTEREN

Vereeniging ter beoefening van de Krijgswetenschap

Door de oorlogsomstandigheden heeft de Vereeniging eenige jaren haar werkzaamheden moeten staken. Zij wil die echter in het aanstaande werkjaar, dat 1 October e.k. aanvangt, weder hervatten met een aantal voordrachten, waarvan de verslagen aan de leden worden toegezonden, terwijl het, bij een voldoende aantal leden, in het voornemen ligt, ook weder het „Wetenschappelijk Jaarbericht” te doen verschijnen.

Ten einde de verbinding, die in vele gevallen is verloren gegaan, te herstellen, verzoekt het Bestuur HH. leden hun tegenwoordig adres, met vermelding van korps en onderdeel, op het hieronder afgedrukte formulier, te willen opgeven aan den Secretaris-Penningmeester, Res. Luit.-Kol. b. d. J. P. Boots, Van Alkemadeaan 215, 's-Gravenhage. Het zal bijzonder worden op prijs gesteld indien men tevens een of meer nieuwe leden aanbrengt, die zich ook zelf rechtstreeks aan den Secr.-Penn. kunnen opgeven.

Wij hebben de contributie in verband met de prijsstijging van het papier moeten verhoogen tot f 10.

De Secr.-Penn.

J. P. BOOTS

Res. Luit.-Kol. b.d.

De Voorzitter

C. A. PRINS

Luit.-Generaal b.d.

Postrek. 78828. Bankier : De Amsterd. Bank, Den Haag.

's GRAVENHAGE, Juli 1946.

Aangifte voor de Vereeniging ter beoefening van de Krijgswetenschap

IN TE ZENDEN AAN DEN SECRETARIS,
VAN ALKEMADELAAN 215, DEN HAAG.

De ondergeteekende :

Naam met voorletters :

Beroep, betrekking :

Korps en onderdeel :

Adres :

wenscht lid te ^{worden}_{blijven} van Uw Vereeniging. De contributie ad f 10.— voor
1 Oct. 1946—30 Sept. 1947, zal op Uw giro 78828 worden voldaan.

Hand- en dagteekening :

den 19.....